

Claudiu Iordache:

"Iliescu era incapabil să dea o lovitură de stat"

pag. 7

SALA
DE
LECTURA

Nr. 33 • 16 - 22 august 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Numai cu Meșca
poți face
din cultură vapor !

pag. 11

Dosar:

**Și printre oamenii
în uniformă
există infractori**

pag. 5

Reportaj special:

**Femei
goale
pentru
popor**

■ Doar cu
o mie de lei

pag. 8

Stare critică:

**La noi nici câinii
de rasă n-au pace
■ Se incing spiritele**

pag. 9

Stop cadru:

**Povestiri din SRI
O afacere dubioasă cu
„racolare” și „protecție”**

pag. 16

TELE
abc

MASINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul
de un milion de lei

pag. 12-13

Punte de aur

La izbucnirea, în vara lui 1914, a primului război mondial, „Flacăra” iese pe baricade. Câteva numere sunt consacrate, în întregime sau în parte, acestui eveniment. Între ele, numărul dublu 46-47, din 6 septembrie, intitulat fără echivoc: **Pentru Ardeal**. Scriitori de prestigiu ai vremii (Goga, Coșbuc, Vlahuță, Brătescu-Voinești, Topârceanu, Al. Cazaban, Z. Bârsan, Mircea Dem. Rădulescu, Ion Grămadă, V. Militaru ș.a.), precum și ziariști își spun cuvântul prin versuri, proză, articole. Rămânem din nou surprinși de actualitatea ideilor exprimate (fără frazeologie patriotardă!) de cei ce publicau în „Flacăra” în urmă cu peste opt decenii. Reproducem în continuare (cu unele prescurtări datorate exclusiv spațiului limitat de care dispunem) un articol semnat de C.Sp. Hasnaș.

Ardealul Leagănul Românismului

Taină păstrării noastre ca neam, deosebit de toate neamurile Răsăritului prin limbă și obiceiuri, nu e minune de cât dacă ne îndepărtăm gândul dela puterea de viață ce o ascund munții umbrului Ardeal.

A fost, dinainte de cel ce a descălicat pentru întâia oară pe aceste plaiuri, «bădica Troian» al legendei, a fost viață romană bogată și stăruitoare pe tot țărmul drept al Dunării, până dincolo de munții Balcani, la malul stâncos, dar zămbitor de soare, al mării Egee. Când a venit și cucerirea întâiului descălecător, această viață romană s'a întins prin Banat și prin Oltenia până în cetatea de munți păduroși unde era inima Regatului Dac. Ruinele și însemnările vechilor scriitori arată cum pe amândouă malurile Dunării s'a întemeiat cu vremea o nație legată prin mii de trăsături de Roma și strâns unificată între toate regiunile ei prin neobosită migrațiune a păstorilor. Așa era până prin secolul al III-lea al erei noastre când, scăpate din zăgăzurile lor din codrii păduroși ai Germaniei, din mlaștinile țărmului Baltic și din imensele stepe ale Asiei, năvălitorii dornici de cuceriri s'au aruncat asupra lumii romane sguduind-o din temelii; au fost mulți, sălbatici, de multe neamuri și au isbit Răsăritul cu cel dintâi avânt al uraganului plecat din largul stepelor. În calea lor popoarele, cetățile, stăpânirile politice s'au spulberat ca nămeți afânați de viscol și alte neamuri au pășit în loc și alte stăpâniri s'au închegat din ruinele vremii. Din marele ținut roman ce se întindea de la Egeu până la crestele de miază-noapte ale Carpaților au mai

rămas după trecerea vijeliei două insule: una răzleată, uitată, mereu bătută de furtuni streine, amăgită, trăind necercetată de nimeni, în munții Balcani și Pind, și alta viguroasă, dând muguri mulți de viață nouă, capabilă să se organizeze și să sporească în putere și întindere, insula românească din cetatea de munți a Carpaților. Între cele patru ziduri ale Ardealului s'a păstrat neamul nostru în cele mai grele vremi ale evului mediu și de acolo au curs spre văi Români ca o pajiște ce cucerește cu încetul povârnișul pustiu al unor stânci neroditoare. Moldova în partea ei de câmp era o țară slavă, Muntenia era și locuită și stăpânită de neamuri streine, Dobrogea uitase de toate cetățile romane ce străluciseră altădată acolo; dar din cetatea Carpaților, ca dintr'o rădăcină firească, poporul românesc a crescut, s'a întins, a cucerit și sprijinit pe această cetate, s'a apărut apoi de toate noile năvăliri.

Între marii pregătitori ai României de astăzi, din Ardeal și-au cules credințele și visurile lor cei mai mulți, căci nu numa în Apus, dar și în Ardeal fuseseră eroi-martiri ce au știut să moară pentru dorul lor de libertate. Influența franceză ne-a adus principiile umanitare și formulele revoluției dela 1848, dar fondul românesc al mișcării noastre de reînnoire ne-a fost inspirat de peste munți; dacă «drepturile omului» ne-au venit dela revoluționarii din Franța, «Deșteaptă-te, Române!» ne-a venit, nu printr'o întâmplare, din Ardeal. Acest lucru nu-l putem uita, noi, cei mai fericiți în așteptările noastre.

Nedreptățiți, apăsați, insultați în tot ce poate avea un suflet omenesc mai scump: libertatea graiului și a conștiinței, Românii din Ardeal

au păstrat puritatea lor etnică și sentimentele lor naționale cu mult mai multă sfințenie de cât noi (prin „noi”, autorul îi desemna pe românii din Regatul României, în hotarele din 1914); românismul a fost pentru ei ceva concret și viu, apărând strălucitor pe fondul negru al tuturor dușmăniilor; purtați de amăgirile libertăților noastre și de cântecele, de sirene ale principiilor umanitare, noi am uitat uneori marele adevăr al întâietății vieții naționale și am fi putut aluneca pe povârnișuri ucigătoare, dacă glasurile românești de dincolo nu ne-ar fi desvăluit în clipele de uitare că însuși izvorul vieții noastre naționale e amenințat să sece și că, înainte de a fi cetățeni ai lumii, avem ca Români o datorie de împlinit. Această continuă chemare a ținut treze cele mai prețioase puteri ale sufletelor noastre (s.n.), căci ne-a făcut să simțim că peste micile foloase și micile dureri de toată ziua plutește un vis care dă vieții o țință și vremii aparența unei lungi, seculare așteptări. Și sufletele noastre nu s'au pustii, căci nu se pustiesc decât cele ce nu mai au nimic de așteptat.

Prin glasul său, prin tăcerea sa înfiorată și prin lacrimile sale, Ardealul a fost pentru noi o neis-tovită putere de înălțare morală și a revărsat asupra-ne binefacerile unui idealism bărbătesc, fără de care un popor e o turmă și cărmuitorii o haită de lupi flămânzi sau de câini îngrășați și trândavi. Ardealul a fost păstrătorul, în noaptea medievală, a națiunii române și de atunci, de când ne-am răslețit, el a urmat să păstreze comorile cele mai scumpe ale sufletului românesc.

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Arion, Ion D. Goia,

Alexandru Păsărin, Mihai Sândoiu

Director economic: SILVIU ILIE

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SÂDOIU

Director difuzare: MANUELA VASILIU

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu interloarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ POLITICĂ (2560) - Marian Ghițeanu, Roxana Stancu

■ EXTERNE (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ SOCIAL (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa

Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ SPORT (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera,

Florin Ionță

■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaei, Ion Ceacăru

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjăla (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS

magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS REBUSACHE

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi adjuncți:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Păsărin,

Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE 222.68.05

Călin Mărcușanu, Dragoș Băltă, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu,

Marius Onofrei, Florin Petra

SEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chiulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen

Mațotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel

Bumb, Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerica Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu

PERSONAL (2128): Adrian Boicocșu

FINANCIAR-CONTABIL (2128): Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; (2600):

Liliana Crețu, Mariana Săndulescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin

Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează

informații furnizate de agenția

MEDIAFAX

Închiderea ediției: joi, ora 20⁰⁰

Viata sub un președinte de regat

George Arion

Șarlatanie sau realitate?

De-a lungul anilor, de mai multe ori, am primit, prin poștă, scrisori din partea unor firme care mă felicitau fiindcă intrasem în posesia unor premii substanțiale - obiecte de valoare, excursii în locuri mirifice. Potrivit misivelor respective, n-aveam nimic altceva de făcut decât să mă prezint într-o zi anume și să-mi ridic premiul pe care mi-l hărăzise destinul. Evident, am răs de fiecare dată, bănuind la mijloc o potlogărie, o cacealma din care unii își trag bani frumoși. Și totuși, ultima oară, în urmă cu o săptămână, când am fost din nou anunțat pe aceeași cale că am devenit proprietarul unei mașini luxoase, curiozitatea de gazetar a fost mai puternică și n-am mai rezistat ispitei de-a vedea ce ascunde această invitație. Așa că m-am aventurat să răspund afirmativ și m-am dus la Hotelul Dorobanți, unde mi se fixase întâlnirea. Acolo, împreună cu alți câțiva aleși ai soartei, am asistat, timp de două ore și jumătate, la o demonstrație susținută cu virtuozitate de o echipă formată din tineri și tinere, bine școliți pentru treaba pe care o făceau. Cu vorbe meșteșugite, cu gesturi elocvente, folosind scheme desenate pe tablă, întrebându-i, la nevoie, casetele video ca argument suprem, ei au încercat să ne convingă - și pe unii chiar l-au înduplecat - să

devină proprietari pentru două săptămâni pe an ai unor apartamente în hoteluri de cinci stele situate pe meleaguri de vis. Totul contra unei sume modice, după spusele gazdelor. Ba mai mult, la sfârșitul sejurului avea să albă loc și o tragere la sorți, iar fericitul câștigător intra în posesia unui Cielo. Desigur, vizele turistice îți erau garantate rapid, transportul nu constituia o problemă, funcționa și o asigurare, iar dreptul de proprietar mai era și transmisibil.

După cum ați remarcat, nu am pomenit numele celor care m-au chemat. S-ar putea să fie oameni onești, de bună credință, iar rețeaua lor o afacere serioasă. Dar, la fel de bine, întreaga poveste poate să fie o șarlatanie foarte bine pusă la punct. Adică, dați dumneavoastră un avans din suma de 6 mil de dolari cât înseamnă titlul de proprietate, și ne mai vedem noi cândva. Oare poliția știe despre astfel de întâlniri sub semnul ispitei care au loc din când în când și în București, și în provincie? Iar dacă da, le-a verificat cumva autenticitatea? Nu sunt cumva capcane montate cu abilitate în calea naivilor, încă o modalitate de a storce bani de la credulii dornici de înavuțire peste noapte, într-o epocă în care orice e posibil, din moment ce lumea este ieșită din fățani?

Subșomerii

Guvernanții noștri susțin că la ora actuală rata șomajului a scăzut la 9,8%. Nu vorbesc însă niciodată despre un flagel al economiei noastre „originale” care a atins dimensiuni îngrijorătoare, afectând nivelul de trai a sute de mii de așa-ziși salariați. Este vorba de șomajul tehnic, un concept-camufraj despre care statisticile oficiale nu ne spun nimic și în

spatele căruia se ascunde un adevăr dramatic: pentru PDSR protecția socială este doar un slogan electoral. În realitate, există o categorie socială cu mult mai numeroasă și mai defavorizată decât șomerii. Sunt oamenii care, deși lucrează un anumit număr de zile pe lună, au venituri mai mici decât ajutorul de șomaj. Prin urmare, îi vom denumi subșomerii.

Subșomajul (noțiunea există și în economia americană - underemployment - însă acolo fiind o rară avis) a devenit un fenomen tragic, de masă, al economiei românești, despre care în mod curios analiștii socio-politici nu scot un cuvânt. Mai mult, economiștii unor partide din opoziție împărtășesc optimismul cu iz electoral al partidului de guvernământ referitor la continua scădere a ratei șomajului. În timpul recente sale vizite la Suceava, dl Adrian Năstase, președinte executiv al PDSR, a fost „cules” de pe stradă de un grup de circa 100 de muncitoare de la Fabrica de tricotate „Zimbru” și a fost dus să ia contact cu o realitate de care guvernanții noștri nu vor să știe. Subșomerii de la unitatea amintită nu câștigă mai mult de 30.000-50.000 de lei pe lună. De luni de zile, copiii lor nu au mai văzut o bucată de carne în farfurie. Pentru ei nu există însă protecție socială pentru că figurează în statistici ca „salariați”.

Mii de societăți comerciale din întreaga țară se află într-o situație similară. L-am întrebat pe dl ministru Mircea Dan Popescu dacă i se pare normal să avem și șomaj tehnic în afara șomajului propriu-zis. Răspunsul a fost: „Această noțiune trebuie să dispară din limbajul nostru. Nu putem vorbi de șomaj tehnic. Există Legea șomajului nr. 1/1991 care reglementează acest fenomen, desigur de nedorit în viața fiecăruia dintre noi. Deci, fără șomaj tehnic, ci numai șomaj, în condițiile legilor din România.”

Dispariția din limbaj a unei noțiuni nu reprezintă decât o problemă facilă, de opțiune. Importantă este eliminarea fenomenului denumit și care nu se poate produce decât prin acțiune politică. Din păcate, atât Puterea cât și Opoziția nu par a observa adevăratele drame ale societății românești.

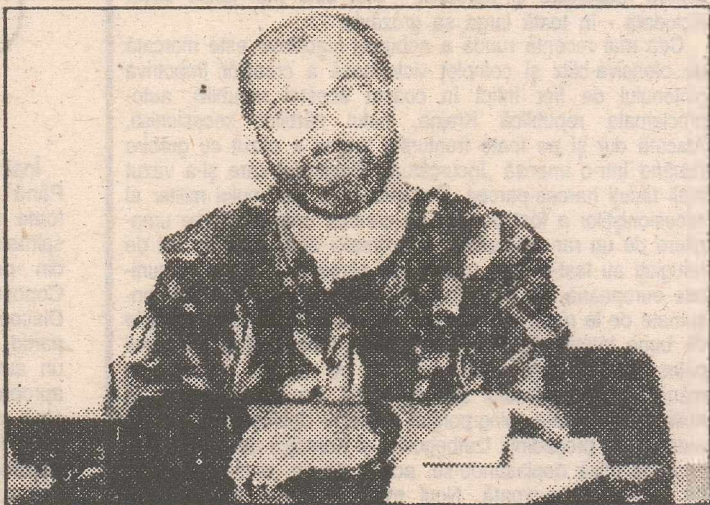
CONSTANTIN SEVERIN ■

O soluție viabilă pentru asistența socială din România

□ La cantina săracilor din str. Sf. Ecaterina mănâncă 200 de oameni, zilnic

Mult timp le-a trebuit guvernanților să dea drumul pe piață Legii nr. 67/1995 privind asistența socială! Între timp, indiferent cât de roz sunt statisticile, pragul de sărăcie este atins de tot mai mulți cetățeni, peste două milioane și jumătate îndeplinind... condițiile de asistați social. Nu comentăm, deocamdată, valoarea ajutorului social și nici dacă, cu adevărat, va salva niște existențe, ci atragem atenția că încă nu s-au dat publicității instrucțiunile de aplicare a respectivei legi. Până atunci, ce mai contează câteva... zile? Se poate muri de foame, în pace.

Din când în când, se mai găsește însă în România câte un om de suflet, dornic să vină în sprijinul năpăstuiților sorții. Iată ce ne declară dl Nuțu Anghelina, patron cu afaceri înfloritoare, cel care a pus pe picioare o cantină a săracilor care chiar funcționează eficient: „Corneliu Vadim Tudor se laudă că a dat de mâncare săracilor, în valoare de trei milioane de lei. Eu, cu trei milioane de lei, hrănesc 200 de săraci timp de o lună. Cred că a sosit momentul să-mi ofer sprijinul primăriilor bucureștene, tocmai pentru a face ca programele de asistență socială să nu rămână simple promisiuni.

Fotografie de ELENA GHERA ■

Profit de experiența acumulată în cei peste trei ani de când hrănesc, gratuit, săracii Bucureștiului. De la 50 de persoane, am ajuns, acum, să asigur masa de prânz pentru 200 de năpăstuiți. Sediul nostru se află în str. Sfânta Ecaterina nr. 2, sect. 4. Iată ce posedăm în subsolul Facultății de Teologie: o moară de grâu, cu o capacitate de circa 200 kilograme de făină pe oră; o fabrică de pâine cu un cuptor Dampf cu două vetre care pot coace circa 7000 de kilograme de pâine zilnic; o minifabrică de produse din carne, ce poate prelucra 3000 de kilograme de carcasă zilnic; spații frigorifice

necesare păstrării alimentelor, circa 100 metri cubi; o cantină cu 200 de locuri la mese și un magazin care desface produsele proprii. Mai dispunem și de un depozit amenajat pentru păstrarea cartofilor, peste 20 de tone.”

— Bine, bine dar ce așteptați de la primăriile bucureștene?

— Aștept ca toți cei de acolo să înțeleagă că putem colabora în condiții avantajoase, că tot ce spun este adevărat și că, de fapt, eu le ofer singura soluție viabilă pentru aplicarea efectivă a Legii nr. 67/1995.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■
MARIA ANTONESCU ■

Mileniul trei fără un sfert

Și cei din urmă vor fi cei dintâi...

Croat fără furie și iugoslav din voluptatea nestinsă pentru putere, mareșalul Tito a ținut în mâini federația cu sprijin internațional general. Au cotizat la această faimoasă experiență politică Stalin, Roosevelt, Churchill și, paradoxal, Hitler care, călcând în străchinile „spațiului vital”, a fortificat în zonă o rezistență antifascistă cu totul remarcabilă. După război părintele revizionismului a dansat pe sârma echilibrului strategic ca nimeni altul: iugoslavii erau socialiști și nu prea, capitaliști și nu prea, liberi și nu prea. Oricum, în comparație cu românii, bulgarii sau albanezii, iugoslavii se mișcau prin lume, făceau (afară) bani albi pentru zilele negre din interior, organizau servicii particulare (hoteluri, magazine, restaurante), citeau presă occidentală, făceau un comerț înfloritor. Coasta adriatică devenise o concurență de temut a omoloagelor sale mediteraneene, iar Iugoslavia, cu excepția sudului conservator și sărac, tindea spre standardele economice europene. Eleganțul mareșal, răsfățat în insula sa, Brioni, mereu în croazieră și mereu în centrul atenției, a stat la putere îndelung, stabil și opulent. O dată cu moartea sa și cu punerea în aplicare a celei mai subtile forme de sinucidere a federației - conducerea colectivă și rotirea „președinților” - s-au creat premisele coșmarului de azi. După năruirea sistemului socialist și relaxarea generală a Estului, Iugoslavia s-a instalat repede în sistemul centrifugal care a dus la spargerea hărții sale politice postbelice. „Independențizarea” succesivă și galopantă a republicilor și, apoi, explozia bosniacă au scos zona din letargia aparentă care o dominase mai bine de patru decenii și au aruncat-o într-o experiență a confruntării de o rară ferocitate. Europei civilizate i-au trebuit câțiva ani să înțeleagă că laboratorul bosniac poate forma germenii unei complicații balcanice și continentale nebănuite. Azi, lucrurile sunt simple și evidente: o dată lăsat în voia forței sale de autodistrugere, războiul scapă din canoanele logicii, ale strategiei pe hârtie și ale evoluțiilor previzibile. Ani de zile diplomația europeană, ONU și puzderia de organisme regionale și internaționale s-au zbatut cu grație pentru a găsi o formă acceptabilă unui conținut insolubil. Filmul acestui eșec conjugat nu mai merită să fie relatat. Este cunoscut, asiduu mediatizat și perceput - mai bine mai târziu decât niciodată - în toată largă sa grozăvie.

Cea mai recentă rundă a nebuniei iugoslave este marcată de ofensiva-blitz și complet victorioasă a croaților împotriva pînului de fier înfipt în coasta acestei republici: auto-proclamată republică Krajna, fiul sârbilor secesioniști. Atacă dur și pe toate fronturile, Krajna a căzut cu grabă punând într-o imensă „încurcătură” Belgradul care și-a văzut frații făcuți harcea-parcea. Dezarticularea sistemului militar al secesioniștilor a fost dublată de crearea unei probleme umanitare de un rar dramatism: aproximativ două sute de mii de refugiați au luat-o spre orizonturile sârbești! Întreaga comunitate europeană s-a trezit în fața celei mai teribile sfidări consumate de la războiul mondial încoace. Dincolo de declarațiile de bune intenții față de soluționarea umanitară a chestiunii pălesc însă în fața sistemului croat de reglare, cu sabia în mână, a contenciosului său cu sârbii. Pe de altă parte, în noile circumstanțe, ping-pongul exploziv deslășurat cu atâtea ardoare de președinții Iztbegovici și Karadjici devine desuet, întreaga miză deplasându-se, acum, de pe „masa bosniacă” pe aceea sârbo-croată. Noul meci va trebui tranșat între Zagreb și Belgrad. În momentul predării acestui material la redacție Miloșevici s-a ambalat într-o expectativă de nepătruns, iar Tudjman face vizite euforice în Knin, capitala secesionistă recent capturată.

Paradoxal, războiul de trei zile declanșat de Zagreb ar putea duce la o deblocare a dosarului bosniac. În fața victoriei croate și a cristalizării unui front musulman al solidarității sârbi s-ar putea să privească, în sfârșit, cu mai multă atenție proiectele de pace politică. Se vorbește, deja, cu o intensitate prin ea însăși semnificativă despre o linie de demarcație numită, elocvent, „linia Tudjman”. Picătura care a revărsat paharul, ofensiva croată, ar putea pune pe toată lumea cu spatele la zid și, ca atare, jocurile fiind făcute, negocierile să fie promovate. Pentru aceasta este nevoie să cadă cel puțin un cap, eventual două. În acest context Karadjici devine un personaj total evitabil, iar Iztbegovici umbra sa... fundamentalistă. Intrat în sfârșit în joc, Tudjman culege din foc toate castanele. Cu mâinile lui Miloșevici? Oricum, soarta războiului - indiferent de fluctuațiile sale de față - se joacă în aceste zile. Va urma o pace amară sau un război fără frontiere.

RADU BUDEANU ■

Puls

Opoziția împotriva opoziției? (1)

Dacă analizăm cu atenție scena politică românească, vedem că de o bună bucată de vreme aceasta nu mai este dominată de firescul duel opoziție-putere.

Un soi de gălăgie păguboasă a inundat relațiile dintre formațiuni politice care, cel puțin teoretic, se află de aceeași parte a baricadei și spun că luptă împotriva celor care au dus țara la dezastru. Cel mai recent eveniment care a scos în evidență gesturi ciudate ale unor partide de opoziție este criza grâului.

Cum bine se știe, subiectul cu pricina a reunit la Clubul Nasty din Capitală, formațiuni aflate în afara CDR (PD, PSDR, PL'93, PAC) dar și principalele partide din alianța reprezentată de profesorul Emil Constantinescu: PNȚCD și PNL. Acolo s-au prezentat unele soluții și s-a propus convocarea unei sesiuni parlamentare extraordinare în care să se dezbată această problemă.

Curios lucru, în comunicatul dat publicității, CDR preia toate variantele discutate la Clubul Nasty declarând însă că nu este nevoie de o sesiune extraordinară ci de o moțiune de cenzură împotriva guvernului. Desigur, mulți s-ar putea întreba în ce anume constă ciudătenia. În primul rând, o sesiune extraordinară este cu totul altceva decât moțiunea de cenzură. Prima variantă ar fi permis abordarea serioaselor probleme legate de agricultură înainte ca parlamentarii noștri să-și epuizeze concediul. S-ar fi putut discuta problema grâului acum, când aceasta era proaspătă. Varianta moțiunii de cenzură presupune ca inițiatorii să aștepte sesiunea ordinară din septembrie. Apoi este cât se poate de clar că moțiunea de cenzură nu va avea șanse de succes, mai ales acum când unii aliați ai partidului de guvernământ și-au văzut mărită zestrea de portofolii ministeriale. Doar n-or vota împotriva propriilor colegi proaspăt cocoțați

pe scaune.

Varianta moțiunii de cenzură agreată de CDR va avea în cel mai bun caz efectul unei simple discuții pe marginea problemelor din agricultură, fără a antrena căderea guvernului care a generat această stare nedorită.

Era de preferat varianta sesiunii extraordinare din cel puțin două motive. În primul rând, existau șanse ca dezbaterile cu pricina să aibă loc acum și nu peste o lună de zile. Vorba proverbului, „boală lungă, moarte sigură”. Apoi, majoritatea care sprijină guvernul ar fi putut fi mult mai receptivă la soluțiile propuse de opoziție în sesiunea parlamentară extraordinară întrucât dezbaterile nu ar fi fost încorsetate de miza căderii executivului. Discuțiile pe marginea unei moțiuni de cenzură nu se vor putea axa pe propuneri concrete vizând rezolvarea crizei, ci pe critici severe aduse unui guvern care, prin susținătorii săi, se va apăra din răspuneri și va respinge orice sugestie venită din partea opoziției.

Este de luat în considerare și imaginea creată în rândul electoratului de numeroasele moțiuni de cenzură eșuate. Nu mai este mult până la alegeri și fiecare gest insuficient gândit se poate transforma în procente pierdute la scrutinul din 1996.

Acum există discuții și întepături între cele două părți ale opoziției care n-au reușit să cadă de acord asupra procedurii parlamentare pe care o vor derula. Nu este pentru prima oară când se întâmplă așa. Ultimul an este plin de asemenea exemple. În numărul viitor vom încerca să analizăm motivele pentru care fiecare eșec al guvernului, criticat de opoziție, generează tot atâtea neînțelegeri în sânul unor partide care ar trebui să fie aliate.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Scandal în filiale

Înainte plecării în Germania, Corneliu Coposu a decis: Până la mijlocul lunii octombrie să se facă alegeri în toate filialele! Aproximativ Congres al partidului a încins spiritele și a pus din nou față-n față cele două tabere din partid: reformatorii și conservatorii. În lipsa lui Coposu, liderul PNȚCD este prim-vicepreședintele Ion Diaconescu. Incapabil să facă față luptelor interne din partid, Diaconescu și-a redus activitatea la a semna ca un automat hârtiile care i se aduc când și când spre aprobare. De altfel, prim-vicepreședintele PNȚCD a și spus apropiaților săi că nu mai are puterea să lupte. Deși funcțiile din Biroul de Conducere, Coordonare și Control sunt deținute de cei din vechea gardă, aceștia nu mai au nici un cuvânt de spus în partid. Adevărata putere o dețin membrii supleanți ai BCCC: Mircea Ciomara, Dudu Ionescu, Remus Opriș, Răsvan Dobrescu. Ei decid componența comisiilor care pleacă în teritoriu să supravezeze alegerile din filiale. Ei hotărăsc dacă conducerea unei filiale va fi suspendată sau nu. Ei pun comitete interimare. Și tot ei îi numesc pe cei care vor face parte din ele. Problema este că marea majoritate a deciziilor luate în ultima vreme de centru sunt contestate în filiale. Supercentralizarea și așa excesivă în PNȚCD a atins culmea acum, de când a intrat în vigoare statutul lui Dobrescu. În aceste condiții nu este de mirare că în teritoriu au început să apară probleme. Până la această oră au avut loc alegeri necontestate în 12 filiale. În Vrancea, Buzău, Galați, Caraș-Severin, în sectoarele 4 și 5 din Capitală au fost numite de la centru comitete interimare.

Hotărâri abuzive

Un caz recent de scandal în PNȚCD îl constituie filiala Vrancea. Aici era președinte senatorul Gheorghe Cătuneanu. Care era și este contestat de membrii filialei. Cătuneanu este acuzat că a votat pentru participarea parlamentarilor în AGA și CA. Că a dus o politică pro-PDSR. Toate acestea erau cunoscute la centru. Pe 5 august au fost programate lucrările Conferinței PNȚCD

Vrancea. De la București a fost trimis Răsvan Dobrescu. Care a dizolvat Comitetul și Biroul de Conducere și a interzis alegerea unei conduceri noi, numind un comitet interimar. Surse din PNȚCD ne-au informat că decizia lui Răsvan Dobrescu a fost motivată de faptul că gruparea din care domnia-sa face parte (a conservatorilor) nu avea om potrivit pentru Vrancea și dacă alegerile s-ar fi desfășurat ar fi câștigat tabăra reformatorilor. Deputatul Dobrescu susține că nu a lăsat Conferința să se desfășoare pentru că fusese organizată după vechiul statut. Una peste alta, la ultima ședință a Biroului de Conducere, Coordonare și Control s-a decis ca la Vrancea să fie trimisă o nouă comisie formată, evident, din Mircea Ciomara, Ionescu-Galbeni, Ion Manea, care să „reanalizeze cazul”.

La Buzău, unde președinte este sau mai bine zis era Corneliu Ștefan, centrul a hotărât pur și simplu dizolvarea Biroului de Conducere al filialei. Reamintim că filiala Buzău a fost prima care a luat în discuție modul dictatorial în care a fost impus, la Delegația Permanentă a partidului, statutul lui Dobrescu.

Concluzii

Încă de la înființarea PNȚCD s-a vehiculat varianta că vechea gardă va conduce partidul până când generația a doua va fi pregătită să preia ștafeta. Atunci, transferul de putere se va face firesc, s-a spus. Numai că nu a fost deloc așa. Constatăm că vechea gardă deține în continuare funcțiile decizionale, dar nu mai are nici un fel de putere de a decide ceva. Iar hotărârile se iau arbitrar de către un grup restrâns. Starea anormală în care se află partidul va dura până la Congresul din decembrie. Atunci apele se vor limpezi. Într-un fel sau în altul.

ROXANA STANCU ■

i printre oamenii în uniformă există infractori

Necinstea nu-i ocolește nici pe polițiști, nici pe militari

□ Afaceri complexe dau bătaie de cap Parchetului Militar București

În ultima perioadă Parchetul Militar Teritorial București are o activitate intensă. Multele dosare, aflate în cercetare aici, cuprind infracțiuni comise de ofițeri și subofițeri de poliție și de armată, vameși, cadre SPP etc. Puținii procurori militari, deși intenționează să soluționeze aceste dosare în scurt timp, sunt depășiți de numărul acestor cazuri. Complexitatea lor, precum și plimbarea dosarelor de la Parchet la Tribunal, pentru prelungirea mandatelor de arestare a infractorilor și contestarea acestora, tergiversează trimiterea cât mai repede în fața completului de judecată a celor vinovați.

Și la noi există trafic cu uraniu

Sarul căpitanului MAPN ANDRU HĂLĂUCĂ și al enentului SPP VLADIMIR ULUS CUMPĂNAȘU, rați într-o tranzacție ilegală uraniu în septembrie anul urmează să intre pe instanței Tribunalului Teritorial București la un e la comiterea infracțiunii. noaptea de 29 spre 30 mbrie 1994, în SNAGOV, persoane au fost prinse ant având asupra lor kg uraniu. Tetrafluorura aniu. a parcurs un drum nainte de a fi capturată. gust 1994, ILIE MATEI, ator științific la ICPMRR ești, a sustras de la locul încă 4,556 kg de tetra- de uraniu, pe care epozitat în locuința sa. un timp substanța a fost a asistentului universitar ANTIN CONSTANTICARE urma să găsească mpărător. CONSTANTICARE

NIDE îl contactează pe cumnatul său, CONSTANTIN MARZAVAN, care îl găsește pe ALEXANDRU HĂLĂUCĂ, fost hocheist al clubului STEAUA. Acesta din urmă, împreună cu locotenentul VLADIMIR CUMPĂNAȘU, îi găsește pe DUMITRU NICOLAE din Ploiești, lucrător comercial la firma MARYLON, și pe GHEORGHE FLOREA, director al firmei ROMSUIN, recidivist, condamnat în 1983 pentru delapidare, cu care stabilește o întâlnire la vila 23 SNAGOV.

În urma analizelor efectuate în laboratorul Centrului de Medicină Preventivă a rezultat că substanța examinată este uraniu natural pulbere, în concentrație mare.

Controlul dozimetric, efectuat lângă cele patru pungi găsite care conțineau în total 4,556 kg substanță, arată o concentrație radioactivă ce depășea cu 50 la sută doza maximă admisă. Materialul radioactiv a fost apreciat ca fiind deosebit de periculos, existând posibili-

tatea contaminării. HĂLĂUCĂ și CUMPĂNAȘU vor fi judecați pentru nerespectarea regimului materialelor explozive și radioactive și pentru trafic de stupefianți (uraniul radioactiv este considerat că face parte din categoria substanțelor toxice), iar FLOREA și NICOLAE sunt acuzați de complicitate la fapta comisă de cei doi ofițeri.

Un anchetator... anchetat

Pentru luare de mită, mr. ILIE CIORCHINĂ a fost condamnat de prima instanță la 4 ani închisoare. Ofițerul, care făcea parte din Direcția Cercetări Penale IGP, era cel care l-a anchetat pe GHEORGHE POPILEAN, „maestru” al sistemelor de joc de tip CARITAS. El ar fi pretins și primit de la DORU POPILEAN, fiul patronului MONDOPROSPER, suma de 500.000 de lei, pentru a facilita o eventuală punere în libertate a tatălui său. În urma arestării maiorului CIORCHINĂ, la domiciliul său au fost găsiți bani de aur și de argint, trei clasoare cu timbre rare și două telefoane NOKIA, toate acestea aparținând lui GHEORGHE POPILEAN.

străinătate sau din țară. Unitatea militară U.M. 01908, din șoseaua Antiaeriană-București, a servit drept paravan la acoperirea acestor matrapazlăcuri. Pe 31 ianuarie a.c., Parchetul a dispus arestarea locotenentului major DANIEL POPA, plutonierului CLAUDIU COSTEL NEACȘU, a lui OCTAVIAN GHINEA, student în anul V la Facultatea de Medicină și Farmacie București, și

favorizarea infractorului, complicitate la fals material în înscrisuri oficiale și uz de fals. Ea introducea datele pe calculator, în vederea emiterii certificatelor de înmatriculare. În perioada mai-noiembrie 1994,

Nici curtea ministrului Gheorghe Tinca nu este ocolită de încălcări flagrante ale legii.

a lui CONSTANTIN ORANICI. Cercetările au stabilit că studentul GHINEA era șeful rețelei de falsificatori. Că acor- dul comandantului U.M. 01908 el introducea mașinile în uni-

În luna septembrie va începe judecarea fostului șef al secției 6 Poliție, mr. VIOREL DINU. Acesta a fost prins în flagrant, pe 18 iulie a.c., în timp ce primea de la ADRIAN PENU un cartuș de țigări MARLBORO în interiorul căruia se aflau 200 de dolari. ADRIAN PENU, agent de pază la „ROMGUARD” SRL, era cercetat de mr. DINU, pentru furt de ulei comestibil de la fabrica SOLARIS.

Surse din Poliție susțin că maiorul DINU mai este implicat și-n alte cazuri de luare de mită.

O unitate militară adăpostea traficanți de mașini furate

tate și dispunea de soldați la orice oră.

Cei patru arestați sunt acuzați de trafic de influență, fals și uz de fals. Pe 21 martie a.c., a fost arestat căpitanul IULICĂ CREȚARU, de la U.M. 01908, pentru complicitate la trafic de influență, fals material în înscrisuri oficiale și uz de fals. În perioada august-noiembrie 1994 el a racolat clienți pentru GHINEA. În schimbul unor sume (în lei sau valută) le promitea înmatricularea autoturismelor mai vechi de 8 ani. Pe 22 martie a.c., a fost arestată sergent major DANIELA DIMA, de la Brigada de Poliție Rutieră, pentru luare de mită,

în schimbul unor sume de bani și unor obiecte, a înscris în circulație, preferențial, pentru numiții POPA și GHINEA autoturisme mai vechi de 8 ani. De precizat că sergent major DIMA a continuat să le furnizeze informații din calculator despre mașinile blocate pentru radiere aflate în cercetare, după ce Parchetul și-a declanșat ancheta!

Sub stare de arest se află și sergent major Liliana Pietriș de la Brigada de Poliție Rutieră a Capitalei, Serviciul Permise.

Pe 4 aprilie a.c., a fost arestat plutonierul ILIE ALEXANDRU DUMITRU, de la Serviciul Permise, pentru luare de mită, fals material în înscrisuri oficiale, complicitate la fals material și uz de fals. El a eliberat în schimbul unor sume de bani, pentru POPA și GHINEA, formulare tipizate, în alb, pe care a aplicat ștampila Brigăzii de Poliție Rutieră, certificând astfel că mașina ce urma a fi trecută în formular de cei doi inculpați figura ca înmatriculată.

Acest dosar urmează a fi soluționat de Parchetul Militar Teritorial București până la sfârșitul lunii august.

TEO CĂLINESCU ■

De când stăpân la interne este Doru Ioan Tărăcilă, în poliție se întâmplă lucruri spectaculoase. Au fost întreprinse unele acțiuni de anvergură, soldate cu arestări răsunătoare.

Apoi, n-a fost neglijată nici curățenia interioară...

Cu siguranță, doar timpul ne va arăta dacă cele întâmplate sunt acțiuni cât se poate de serioase sau apropierea campaniei electorale este evenimentul care dă naștere la spectacole de lumină și culoare... Sperăm din tot sufletul să fie vorba de prima variantă.

Cea mai mare victorie a Parchetului Militar Teritorial București constă însă în anihilarea rețelei de falsificatori, care în perioada ianuarie-noiembrie 1994 au înmatriculat ilegal 78 de autoturisme. Mașinile erau fie mai vechi de 8 ani, fie furate din

Alexandru Dinu, director Complex Hefaistos, Eforie Nord

„În turism, cel mai bine ar fi o privatizare rapidă”

Reporter: – Domnule director, ce e nou la „Hefaistos” în această vară, aici la Eforie Nord?

Alexandru Dinu: – Hotelul este plin; turiști avem și din țară, veniți prin Protecția Socială a Ministerului Muncii, dar veniți și pe cont propriu, prin rețeaua UCECOM.

Rep.: – Hotelul aparține în continuare UCECOM-ului?

A.D.: – Aparține în continuare rețelei UCECOM, care este proprietarul de drept al acestei baze materiale. Avem un hotel aici, unul la Mamaia - și acela ocupat.

Rep.: – Aici câte locuri aveți?

A.D.: – 418 locuri.

Rep.: – Și e full?

A.D.: – Full!

Rep.: – Sunteți de mulți ani în turism; ce vi se pare că s-a schimbat în psihologia celor care vin aici după 1989? Fiindcă s-a întâmplat ceva, probabil.

A.D.: – Sunt două treburile, zic eu, diferite. Una este legată de baza materială, a doua - de cei care se ocupă de această bază materială, de partea fixă a lucrurilor și partea, să zicem, care dă viață bazei materiale.

Rep.: – Să le luăm pe rând.

A.D.: – Baza materială, în general, din ce simt și ce știu, a pierdut foarte mult, în ceea ce privește calitatea ei. Regresul constă în formele încercate prin așa-zisa locație de gestiune, care în prezent se pare că nu mai este acceptată.

Rep.: – Chiar a fost păgubitoare?

A.D.: – Cel care se ocupă, sau cei care se ocupau de aceste unități, știind că nu le aparțin, sau având teama că nu o să le aparțină, chiar dacă au fost buni profesioniști sau sunt în continuare buni profesioniști, nu au investit nimic și, neîn-

vestind ani de zile, situația este așa cum se prezintă astăzi. În plus, neocuparea acestor baze în mai-iunie, septembrie-octombrie, a dus la nerealizarea de noi fonduri și a determinat această scădere a calității bazei. După revoluție, turismul, cu cele aproape o sută cincizeci și ceva de mii de locuri câte are litoralul, ar fi trebuit să înflorească; probabil. De ce zic probabil? Pentru că noi nu am fost legați - ca industria, ca agricultura - de CAER; aici trebuiau să fie altfel văzute lucrurile. Singura problemă gravă a constituit-o faptul că legislația pe care turismul a practicat-o nu a fost cea normală. Desele schimbări din vârful turismului au contribuit și ele la înrăutățirea lucrurilor. A dispărut și un segment important de turiști, în special cei cu venituri scăzute, care erau forța principală în ocuparea în extrasezon. Disparând

extrasezonul, s-a redus perioada de ocupare la 70-80 de zile și de aici a căzut totul. Înainte era, nu că regret, dar vreau să vă spun că înainte tot era o reducere pe calea ferată, erau reduceri la cazare, reduceri la masă. Acest sistem nu prea s-a mai practicat și cred că a fost rău; decât să stai cu o bază goală mai bine o ocupi cu bani mai puțini.

Rep.: – Cât va mai dura situația asta?

A.D.: – Cred că va mai dura până ne vom pune la punct. Este păcat că între timp tot aud de centralizare sau descentralizări; sunt stațiuni în sudul Mangaliei care s-au reunit, în alte părți locațiile au căzut. Cu privatizarea aceasta se va rezolva ceva, să vedem, dar de ce zic să vedem pentru că valorile sunt foarte mari, unitățile astea hoteliere însumează miliarde, nu sunt stilul viluțelor, cu - știu și eu - 20,

30, 40 de locuri, să fie accesibile unei pături mai mari de turiști. Sunt hoteluri gigolot la care nu prea văd cum va întâmpla cu această privatizare.

Rep.: – Dumneavoastră ca profesionist al turismului, ca să vă numesc așa, ce credeți că este mai benefic: o centralizare sau o dimpotrivă, o cât mai mare responsabilitate pe unități mai mici.

A.D.: – Din punctul de vedere al progresului turismului, cel mai bine ar fi o privatizare rapidă. Adică, să pară această uniformizare în tarife, și în dotare, și în ce doriți. Dar privatizarea este greu de făcut datorită accesibilității, posibilității de a cumpăra privatizare nu poți s-o faci fără bani, e limpede că cine nu are bani nu are să participe.

GEORGE ARIO

Bancorex anunță emiterea primelor Visa Business Card-uri pentru persoanele juridice române!

Se prognozează solicitări de peste 1000 de astfel de cărți de debit până la sfârșitul anului

Cardul este un instrument de plată care permite titularului efectuarea rapidă a plății, fără manipulare de numerar. În cazul în care posesorul călătorește în străinătate avantajele plății cu ajutorul cardului sunt legate și de conversia automată, electronică între diverse valute.

Visa Business Card-ul va permite titularului, în cazul de față al unei cărți de credit emise de BANCOREX, ca, în calitate de reprezentant al unei firme, instituții sau organizații din România, să poată achita contravaloarea unor mărfuri sau servicii într-o rețea internațională de peste 10 milioane de comercianți sau, în cazul în care are nevoie de numerar, să aibă acces la peste 200 000 de automate bancare din 187 de țări afiliate la sistemul VISA.

Un card de tip VISA BUSINESS poate fi emis de BANCOREX numai persoanelor juridice române

care dispun de resurse valutare, au cont curent în valută deschis la una din sucursalele BANCOREX și prezintă o situație financiară stabilă. În cazul îndeplinirii acestor condiții, firma solicitantă va încheia un contract cu BANCOREX în baza căruia va primi carduri nominalizate pentru persoanele desemnate. Decontarea tranzacțiilor pe bază de carduri se va face dintr-un cont special, deschis cu ocazia încheierii contractului cu BANCOREX.

Posesorul autorizat de card va primi (în plic sigilat) un număr personal de identificare (PIN) care va fi utilizat pentru obținerea de sume în numerar de la automatele bancare. Pe baza cardului pot fi achitate serviciile de cazare și masă, biletul de avion, închirierea unei mașini, diverse alte cheltuieli, unele neprevăzute, multe din ele cu tarife preferențiale (reduceri de până la 25% și rezervare garantată la unitățile hoteliere care acceptă la plată carduri VISA

- 7500 în 144 de țări). De asemenea, BANCOREX oferă celui care călătorește utilizând cardul și această bancă o serie de servicii gratuite, de rări de bunuri, asistență juridică și sanitară.

BANCOREX percepe 10 USD/ card - taxă de emisie, 30 USD/ card - taxă anuală și un comision de 1 - 1,5% aplicat la valoarea fiecărei tranzacții, funcție de moneda contului și de ac

care se face tranzacția. În rețeaua VISA se practică un comision de 1,75 USD - 2,75 USD la care se adaugă din valoarea tranzacției; aceste valori se aplică în cazul obținerii de sume în numerar.

Prin lansarea pe piața românească a acestui card modern, comod, aparent costisitor instrument de plată, BANCOREX face încă un pas către o bancă occidentală. (C.M.)

Claudiu Iordache (președintele partidului „A Treia Forță”):

„Iliescu era incapabil să dea o lovitură de stat”

● În 13 iunie era o ființă neînsemnată ● Nu el a provocat căderea lui Roman ● E un mic-burghez foarte agreabil, îi plac pisicile și este folosit de fațadă ●

- Decembrie 1989: revoluție sau lovitură de stat?

- Eu nu cred în ideea loviturii de stat, mi-e foarte limpede că Iliescu n-are această capacitate. Grupul lui, de influență KGB-istă, dorea schimbarea, dar n-a fost în stare s-o provoace. Însă după 22 era nevoie de un om care să asigure imunitatea colaboratorilor lui Ceaușescu. Iliescu a primit puterea de la generali și le-a dat asigurări că vinovații nu vor fi pedepsiți. Chiar Șeful Statului Major este unul din cei care, la Craiova, era dispus să dea ordinul să se tragă în oameni. Iliescu a primit puterea, deși nu reprezenta voința națională. Ulterior, el a comis un act ireparabil: a declarat desființarea tuturor instituțiilor. Structurile statului s-au prăbușit și agenții de influență au pătruns în România pentru 30-40 ani. Acum, țara este un fief al agenților care zburdă și se distrează, hotărând viitorul națiunii.

- Unii susțin că președintele Iliescu a asigurat armistițiul dintre Interne și Armată.

- Sprijinul Moscovei a pus în dificultate echipa securistă, a Internelor. S-au produs atunci răfuieli tăcute, despre care nu avem încă dovezi limpezi. Ulterior s-a găsit un mod de supraviețuire în comun. Puterea KGB-istă a devenit tot mai vulnerabilă, având nevoie de complicitatea celeilalte forțe, care la ora asta n-are un nume - ea e formată din tipi de genul celor care au cumpărat toată Calea Dorobanților. Atunci când, la 13 iunie '90, Iliescu și-a pierdut credibilitatea, a apărut un joc ocult de genul: „Vrei să câștigi alegerile din '92? Noi îți dăm banii!” Cunoscut următorul episod: dl Hrebenciuc, care conducea campania președintelui, rămas fără bani, a apelat la unul din frații Păunescu. O oră mai târziu a primit

banii. Astfel s-a u câștigat alegerile din '92 și tot așa se vor câștiga și cele din '96.

Petre Roman este un opoziționist de operetă

- Din ceea ce spuneți, dl Iliescu pare mai degrabă actor decât regizor. Totuși, ați declarat odată că este „profund necinstit”.

- Este un actor profund necinstit! Am avut ocazia să mă aflu lângă el în câteva situații-limită și am constatat că e departe de-a fi omul puternic pe care ceilalți îl admiră. Este un om profund nehotărât, cu el în echipă nu vei face niciodată un pas înainte. E permanent în defensivă și „congelează” orice speranță de emancipare a societății românești. În 13 iunie era o ființă distrusă, neînsemnată, un prizonier al evenimentelor. Opoziției îi convine să spună că el a fost regizorul, dar eu știu că n-a fost. El este vinovat pentru că a consimțit, a fost complice la un mecanism care l-a folosit mereu de fațadă.

- Care sunt perspectivele?

- Mai coborâte ca niciodată. Dacă în '92 mai aveam sindicate puternice și o alternativă la putere (CDR), acum nu mai avem nimic. Marile confederații sindicale s-au topit și sunt tutelate de Putere. Opoziția e aproape compromisă. Convenția a rămas în două partide, dintre care PNL e în cădere, iar în afara Convenției dl Petre Roman a uitat brusc câte răspunderi și-a asumat alături de dl Iliescu și a devenit un opoziționist de operetă. Funciar, el nu poate agree o opoziție care l-a speriat când era prim-ministru - dar îi transmite semne de îmbrățișare, la care personalități oportuniste de genul Manolescu sau Călinescu tind să răspundă.

Manolescu a devenit prizonierul lui Mihnea Berindei

- Dacă această apropiere e oportunistă, ce alte șanse există?

- Acum doi ani, eminența cenușie a PAC-ului, Mihnea Berindei, n-a reușit să impună o platformă împăciuitoare (ne apropiem de guvernanti, ei sunt tari, noi suntem slabi, asta-i situația). Ei bine, anul acesta, la

Claudiu Iordache s-a născut pe 3 noiembrie 1942, în București. Proiectant în construcții până în decembrie 1989, în prezent ziarist la „Ziua”. Membru al Uniunii Scriitorilor, are publicate două volume de poezie și cartea de memorii „Iisus s-a născut la Timișoara”. A fost vicepreședinte al Frontului Democrat Român - primul partid apărut după Revoluție -, membru al CPUN, apoi deputat din partea FSN (al cărui prim-vicepreședinte era). Devenit Independent, s-a remarcat în special prin „Moțiunea Iordache” (privitoare la parlamentarii foști informatori - moțiune neadoptată nici azi) și prin unica abținere la declarația de recunoaștere a independenței Republicii Moldova.

Alba Iulia, această poziție câștigă și îl transformă pe dl Manolescu în prizonierul lui Mihnea Berindei. În PAC s-a produs o mică lovitură de palat, creând un sistem de genul Petre Roman. PAC-ul, cu PD-ul și PSDR-ul, nu poate crea decât un fals „al treilea pol”, pentru că oricând, dacă dl Iliescu dorește, îl poate chema pe dl Petre Roman la el, și acesta se va duce! Să nu uitați nici o clipă că divorțul lor a fost unul de familie - ei nu se vor dezvălui niciodată unul pe altul. Sunt atât de complici încât viețuiesc împreună și mor împreună. O terță personalitate care se lipește de această axă a vinovației va fi sacrificată - trebuie să fie un veleitar ca dl Călinescu ca să accepte. Singurul tip de opoziție față de un regim - pentru că un regim este, nu o simplă putere politică - nu poate fi construit decât de oameni care refuză de la început să trateze cu regimul. Credeți că dacă dl Iliescu voia, Petre Roman nu dispărea? Cu două-trei luni înainte de căderea lui Roman, am primit un telefon de la soția președintelui Iliescu: „nu sunteți îngrijorat de felul în care dl Roman conduce țara?” Eram, și încercasem să vorbesc despre asta cu dl Iliescu - care e un mic-burghez foarte agreabil, dacă vorbești cu el trei ore nu poți să-i reproșezi nimic: e calin, îi plac pisicile, câineii, este fidel, nu vâra mâna în bugetul statului, mi-a arătat chitanțe din care reieșea că și-a zăgrăvit singur casa! - și de fapt m-a și păcălit cu asta. I-am atras atenția că premierul comite acte iresponsabile și mi-a răspuns: „Ce să fac, Claudiu? Altul mai bun nu am!” - ceea ce era o jignire la adresa celor cinci milioane de bărbați activi din România. Nu el a provocat căderea lui Roman - din contră, l-a apărut mai mult decât trebuia s-o facă.

- Ce regretați cel mai mult?

- Situația din ianuarie '90 - România n-a mai avut niciodată o astfel de șansă. Acest președinte Iliescu nu va scăpa de disprețul meu decât când voi putea uita ce șansă am pierdut atunci.

Văcăroiu este submediocritatea patentă, cumplită

- Credeți că, din cele cinci milioane, a găsit alternativa cea mai inspirată?

- Iliescu este prietenul dușmanilor lui și dușmanul prietenilor lui. E în stare să ia un demagog și să-l facă prim-ministru. Dl Văcăroiu corespunde exact noroiului din mintea președintelui, este submediocritatea patentă, cumplită, ratată, așezată în fruntea unui guvern pentru ca acesta să se coalezeze cu mediocritatea publică și să ajungem acolo unde suntem astăzi.

- Cum credeți că veți putea dinamita inerția electoratului?

- La 1848, câțiva oameni au luat-o de la zero și au schimbat ceva. Cred că fiecare dintre noi trebuie să-și asume o bucatică de răspundere. Dacă dv. vreți să intrați acum într-un partid, nu vă primește nimeni!

Frica de valori a blocat toate partidele, nici nu vor să audă de oameni tineri și vișoși. Noi le vom deschide porțile și vom ține cont de „Legea dublei identificări”, dintre reprezentant și cel reprezentat. La ora asta, „cei de sus” vorbesc într-o limbă pe care „cei de jos” n-o înțeleg.

Suntem statul cel mai vulnerabil și avem dușmanii asigurate

- O discuție despre viitor nu poate face abstracție de contextul internațional. Există riscul ca Strasbourg să fie o nouă Yalta/Malta?

- Cred că pericolul este mai mare decât atât. Zidul s-a prăbușit, Estul s-a dus spre modelul Vestului și a constatat că acesta este fragil și se autoprotejează. Cu un cinism politic perfect determinat, Europa occidentală permite foarte puține celor din Est. Când vom îndeplini toate condițiile, vor inventa altele, pentru a ne extenua speranțele. Pe de altă parte, Clinton - unul dintre cei mai plicticoși președinți pe care i-a avut America -, speriat de eventualitatea unei Europe puternice, îi ajută pe ruși, pompoasă în ei și le cedează spații de influență. Pentru că rușii nu mai pot pătrunde în Polonia, Cehia, Slovacia, Croația, în Ungaria nici atât, le-a mai rămas doar un coridor spre Serbia și Bulgaria. Noi suntem exact pe acest coridor! Lipsiți de orice aliați, am devenit statul cel mai vulnerabil, după Iugoslavia, și avem dușmanii asigurate: ucrainenii, rusezii, maghiarii. Singura șansă este că, astăzi, „soluția” tancurilor nu mai funcționează în Europa. Numai prostii se pot speria de așa ceva.

- Ce șanse mai există pentru reintregirea hotarelor firești?

- Trebuie să menținem o presiune pozitivă față de Basarabia, să le spunem continuu „Sunteți ai noștri”, și poate că o nouă generație va reacționa altfel. Dar nu în câțiva ani - o ocazie ca în '92 nu se repetă prea ușor.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Doar cu o mie de lei...

Femei goale pentru popor

□ Nu pot fi atinse, pot fi doar privite

În loc de coadă la unt...

Curioși, reporterii noștri au mers până pe strada Compozitorilor, la Club 40, unde a fost instalată aparatura necesară acestui tip de spectacol. Înainte de a intra, am aflat de la câțiva bătrâni din cartier că, nu demult, pe locul Clubului 40 era o alimentară unde se stătea ore în șir la coadă pentru unt sau pentru rațiile de zahăr și ulei. Privind mai cu atenție prin împrejurimi, am sesizat vecinătatea unor unități militare și licee, așa că am dedus cu ușurință

că, dacă patronii peep-show-ului vor practica prețuri acceptabile, seara va fi un adevărat du-te-vino peste gardurile unităților militare, iar soldații în termen, după o expresie vulgară, „vor pune faianță în spălător”.

Trecem pragul Clubului 40 și intrăm într-un bar discret, aranjat cu bun gust. Ne recomandăm și vine să ne dea explicații un tânăr care reprezintă partea română la afacere. Spre deosebire de alți patroni de localuri cu program erotic, tânărul pare civilizat și nu face dezacorduri gramaticale. Ne șochează, totuși, prudența sa exagerată. Nu vrea să se recomande, nu vrea să dezvăluie amănunte financiare de nici un fel. Ține să ne spună că la el în club nu se practică prostituția, că lucrează curat și că nu vrea să aibă probleme cu

are angajate 10 fete găsite printr-o agenție de impresariat artistic. În cele cinci zile de când localul s-a deschis, i-au venit clienți de tot felul și lumea este mulțumită pentru că, doar cu o mie de lei pe minut, pot fi văzute dansatoare goale în cele mai sexy poziții cu putință.

Lori vrea să facă Dreptul

Ni se arată exact instalația propriu-zisă a peep-show-ului. Cabinele pentru o mie de lei sunt dis-

puse circular, având în centru „scena” cu patul rotund din piele și care se rotește continuu. Spectatorii bagă fise de o mie de lei într-o fantă, se ridică un oblon și pot vedea fetele care se produc pe pat. Partea maghiară ne mărturisește că fisa este trecută prin 14 sisteme de control, astfel că nu prea sunt șanse pentru cei care vin cu fise contrafăcute. Pentru cei cu bani există „cabina solo”, unde, contra zece fise de o mie, sunt aduse două fete care se produc într-un separeu numai pentru privitorul din acea cabină. Spectatorul din cabina solo poate comanda, tot printr-un sistem sofisticat, anumite poziții sexy. După ce inspectăm aparatura, ne sunt prezentate și fetele. Partea română ne aduce două dintre ele, Lori și Silvia, pentru scurte declarații. Pe toată durata discuției, patronul român a stat lipit de noi, atent la ce spuneau cele două.

Vorbeau cu o vulgaritate bine controlată. Ne-au spus că sunt fericite să apară la televizor și prin ziare, că au preferat să muncească în România, pentru că în străinătate pot păți, așa cum au auzit, tot felul de neazuri: să le dispară pașapoartele, să nu primească nici un ban...

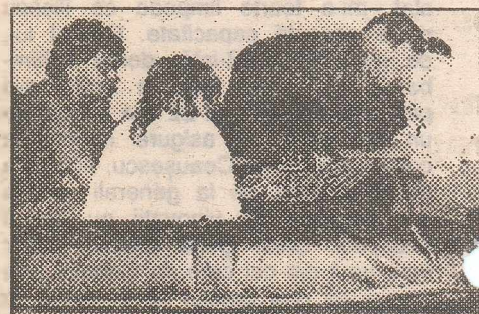
Lori, o blondă cu sâni mari și pietroși, ne spune că face

strip-tease atât din plăcere cât și pentru bani. E mulțumită că lucrează într-un peep-show, unde consumatorii nu pot să pună mâna pe ea. Ne mai

Drumul Taberei este, după cum se știe, unul dintre cele mai populate cartiere ale Bucureștilor. Săptămâna trecută, mai multe posturi de televiziune au semnalat apariția, tocmai în Drumul Taberei, a primului peep-show din Capitală. Această ramură a industriei sexului mai apăruse și anul trecut în Satu Mare, dar patronul a fost arestat rapid sub acuzația de proxenetism.

Peep-show-ul este de fapt un gen de strip-tease pe care îl urmărești din spatele unui geam, fără posibilitatea de a atinge dansatoarea. Peep-show-ul îți dă senzația că urmărești o scenă erotică prin gaura cheii, fără a putea văzut de dansatoare.

La un moment dat, de masa la care discutăm se apropie un individ simpatic și cu coadă. Se numește Laszlo, unul din partenerii maghiari. Mai pragmatic, acesta ne explică într-o engleză fluentă că peep-show-ul de la Club 40 se încadrează în standardele europene, că instalațiile tehnice, computerizate, au costat o groază de bani. Ne mai spune că el e un artist, specialist în organizarea unor show-uri erotice, că a bătut toată Europa, că are nevastă româncă de aceea a preferat să-și încerce norocul și într-o țară conservatoare din punctul de vedere al libertății sexuale, cum este România. Laszlo crede în necesitatea apariției unei legi care să țină sub control prostituția.

În dreapta, artistul ungar dând explicații tehnice

spune că multe fete sunt din provincie și că una dintre ele a făcut chiar Liceul de coregrafie. E conștientă că din strip-

tease nu poate câștiga la nesfârșit - nu știm dacă e text înv pentru presă sau nu - că, pentru doar 18 ani, se pregătește intens dea examen de admitere la Facultatea de Drept.

După ce fetele se lasă fotografiate în diverse poziții, special pentru revistei noastre, ne luăm la revizuire de la toată lumea și ieșim în stradă. Într-adevăr, între interiorul discret-lux Clubului 40 și barăcile-cărciumă afară e, totuși, o diferență.

Lori și Silvia, în exclusivitate pentru Flacăra

Pagină realizată de TOMA ROMAN

Se intră ușor. Mai greu e să pleci

O cabină, un minut, o mie de lei

autoritățile. Ne mai spune că afacerea a fost preluată de la Budapesta, capitala sex-business-ului est-european, că își va amortiza investiția în 2-3 ani, că

Chinologia românească în pericol

La noi nici câinii de rasă n-au pace

□ Se încing spiritele

Consacrăm acest număr al serialului nostru reacțiilor unor persoane care s-au considerat zlate de cele două isoade anterioare. Până în momentul de față redacția noastră se află în posesia unor interesante materiale furnizate de dl Mihai Dragodan, președintele Asociației Chinologice Române (ACHR), și de dna Ileana Leduncă, al cărei nume a fost pomenit în primul articol care a inaugurat serialul nostru. Din lipsă de spațiu nu putem publica acum ambele precizări. Prezentăm deocamdată punctul de vedere exprimat de dl Dragodan. În numărul următor ne vom referi pe larg la replica dnei Ileana Leduncă.

CARMIL

Fundație de cartier pentru copii

București a luat ființă prima fundație de caritate pentru copii din România. Se numește CARMIL, de la cartierul Militari, și are ca scop descoperirea, pregătirea și promovarea talentelor în domeniul artei, mass-media și sportului, precum și cunoașterea și înfrățirea copiilor românilor din diaspora. Organizată în centre de artă și cultură, de educație și învățământ (grădinițe, cluburi de sport), de mass-media și de sport, fundația se preocupă, în primul rând, de copiii talentați din cele 8 grădinițe și 10 școli generale din cartierul. Nu refuzăm nici un copil talentat din Capitală și provincie (conform statutului, vom înființa filiale în țară și în străinătate) să vină la fundația CARMIL. Toți copiii sunt bineveniți! Locul este provizoriu, într-un apartament mic, dar sperăm să se rezolve problema în cel mai scurt timp. În acest sens, conștientizăm că fundația a remis mai multe memorii factorilor decizionali: Președinției, Guvernului, Primăriei Capitalei și de Cultură, Ministerului Învățământului etc., pentru

Stimați domni,

Urmare publicării în nr. 31/02.08.95 al revistei dv. a unui articol referitor la activitatea chinologică, vă deranjez cu această scrisoare (pe care însă să nu o considerați "dreptul la replică" obișnuit în jurnalele gălăvești ce apar zilnic în unele ziare).

Articolul respectiv cuprinde foarte multe inexactități:

- La ședința FCI nu s-a discutat de România (vă transmit alături rezumatul ședinței)

- Nu am lucrat la COMTIM (șablon?), ci la Avicola Timișoara până în mai 1990 (tel. 056/190754)

- Expozițiile CACIB de la Oradea și Craiova nu s-au omologat din cauza organizatorilor de atunci, filialele județene respective, fapt pentru care președinții respectivi au fost sancționați. Urmare a acestor iresponsabilități s-a hotărât ca organizarea expozițiilor CACIB să revină în sarcina ACHR, dovadă expoziția din noiembrie 1993 de la ROMEXPO făcută cu mari sacrificii. Această expoziție a apărut în emisiunile unor posturi TV din străinătate, TVR-a prezentat foarte puțin din expozițiile internaționale CACIB, din care unele foarte reușite, preferând doar unele nesemnificative locale (!?)

- Clubul Ciobănescul Românesc există, președinte dr. Gaspar, cel al ogarilor s-a desființat în urma plecării în Germania a dlui Stamko, patrimoniul clubului fiind acaparat de ex-sovieticul Iacubovits, stomatolog comerciant de câini (dizident!?)

- Omologarea acestei rase se va face în baza datelor obținute în special în acest an la

Precizările redacției

Stimate domn,

Articolul nostru la care faceți referire nu cuprinde chiar atâtea inexactități. Dv. spuneți că „la ședința FCI nu s-a discutat despre România”. Din păcate, nu noi ne aflăm într-o regretabilă eroare. Reproducem în cele ce urmează (v. document nr. 1) un extras din procesul verbal al ședinței Consiliului de Administrație ACHR din 24.06.1995 de la Baia Mare, document în 15 puncte, semnat de domnia voastră.

Se spune aici negru pe alb că: „pentru România s-a făcut referire la ilegalitatea

Suceava și Câmpulung Moldovenesc (problemele financiare și șicanele unor întârzieri și această acțiune)

- Cartea de origine, în prezent se introduce pe calculator, fiind ridicată de la fostul secretar datorită unor mari nereguli. Această activitate este îngreunată de numărul mare de câini (circa 25.000), numeroasele falsuri, dubluri de matricole, greșeli de dactilografie (ex. White/Withe?). A fost necesară inventarierea unor rase pentru a se stabili realitatea. Programul fiind cu protecție, date introduse nu se pot refăce (matricol, tatuaj) pentru a se evita falsurile. **Eliberarea certificatelor se face strict după reglementările FCI, primirea lor făcându-se prin poștă cu ramburs** (se exclude contactul direct între cei ce lucrează la COR și solicitanți).

Referitor la arbitraje incorecte, comerțul cu câini, în special din fosta URSS, din păcate aceste fenomene există, ba și mai grav, luptele de câini (pariuri) de la Plumbuita, certificate false ale unor preținși campioni aduc grave prejudicii chinologiei și pagube materiale unor crescători onști, păcăliți de cei ce au ca sursă de existență comerțul cu câini. Situația este alarmantă. Probabil că inițiatorii acestor articole fac parte din această categorie. Măsurile luate de noi lovesc tocmai în aceste interese, situații în care mulți folosesc presa pentru a se răzbuna (dacă ar avea dreptate ar recurge la justiție).

Consider normal ca înainte de a publica, ziaristul să se documenteze asupra celor care acuză și asupra celor acuzați, iar după aceea să publice (dacă cel ce a avizat publicarea

articolului ar fi făcut o vizită la domiciliul dnei Ledunca & Padneviți cred că ar fi renunțat la publicare din motive umanitare).

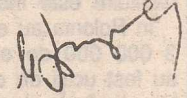
Cât privește activitatea mea, nu văd să fie un subiect de serial, fapt pentru care înainte de a publica ceva (dreptul dv.) ar fi bine să vă documentați, nu pot admite să fiu subiectul unor ineptii numai pentru faptul că nu am permis unor indivizi să încalce statutul FCI și ACHR.

Cred că profesionalismul dv. îmi va da dreptate, fapt pentru care dacă într-adevăr vă interesează chinologia vă stau la dispoziție. Publicarea în continuare a unor neadevăruri mă va sili să vă acționez în judecată pe bază de documente (ca persoană fizică cât și ca președinte al ACHR), dar sper să nu fie nevoie, fiind convins că acest articol a fost strecurat din eroare mai ales, că autorul nici nu este documentat, mai ales că personajul ales, dna Ledunca, aparține unui trecut foarte îndepărtat și nu are nici o influență asupra mișcării chinologice.

Păcat că nu ați fost preocupați de chinologie înaintea expozițiilor internaționale sau a arbitrajelor de selecție a Ciobănescului Românesc, atunci chinologia (nu SS) avea nevoie de ajutor, critici în toate domeniile curg (competențe, dar de cele mai multe ori incompetențe și tendențioase).

Excluzând subiectul, care precis nu vă aparține, cu deosebită stimă,
dr. Mihai Dragodan

dr. Mihai Dragodan

actelor emise de doamna Simon Terezia”. Este cât se poate de limpede că cele două afirmații ale dumneavoastră - cea din scrisoare și cea din procesul verbal - nu pot fi simultan adevărate. Ne explicați de asemenea că s-a hotărât ca organizarea expozițiilor CACIB să revină în sarcina ACHR. Înțelegem de aici că vă ocupați îndeaproape de asemenea manifestări. Cine răspunde deci de neomologarea expoziției CACIB de la Constanța (15 iulie a.c.)? Cine va fi sancționat acum? Mai mult decât atât vă semnalăm câteva inadvertențe pe care și străinătatea le va observa, din moment ce acestea figurează chiar în catalogul expoziției.

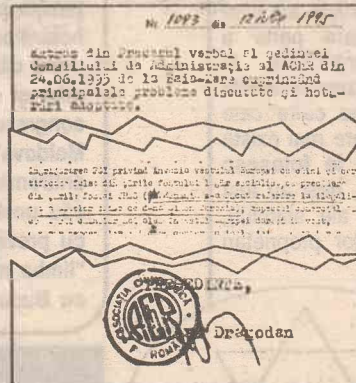
La rasa Fox Terrier, clasa junior, poziția nr. 81, figurează câinele Artur (document nr. 2). Cuimea, acesta nu are trecut numărul COR. Cum a fost posibilă înscrierea lui fără acte, în concurs? Căci, dacă ar fi avut acte s-ar fi cunoscut și numărul COR.

Vă semnalăm că în același catalog, la poziția nr. 54, figurează câinele Athos Uvu,

boxer, cu documente întocmite de doamna Simon Terezia (vă spune ceva acest nume?) (document nr. 3).

Ne bucură faptul că cel puțin în ceea ce privește bișnița cu câini, luptele cu câini și arbitrajele incorecte suntem pe aceeași lungime de undă.

Și noi considerăm normal ca înainte de a publica anumite materiale să ne documentăm. Nu vedem însă ce legătură ar putea exista

Document nr. 1

între ilegalitatea unor acte și motivele umanitare despre care pomeniți. Apoi, chiar și antetul scrisorii dv. (document nr. 4) arată câte ceva. Arată că ACHR se află în București, Calea Moșilor nr. 128, sector 2, iar faxul cu pricina este expediat din Timișoara. Considerăm normal să ne documentăm la instituția despre care scriem, pentru care considerăm normal să ne deplasăm la sediul acesteia. Iar sediul ACHR se află la București, nu la Timișoara. Aprecieri eforturile pe care le faceți, anume acelea de a conduce ACHR de la mare distanță, dar oare această practică nu generează și disfuncționalități despre care pomeneam?

Clasa deschisă	
54-Athos Uvu	04 12 87 COR 812
Cirica D	Chiecs D
55-Baktai Golf	08 06 91 MET 6194/99
Jaracs G	Fontana C

Document nr. 3

În încheiere, vă cerem scuze pentru regretabila eroare de a vă fi mutat abuziv de la locul de muncă pe care l-ați avut la Avicola Timișoara la COMTIM.

Document nr. 4

Cu deosebită considerație,
RĂZVAN DUMITRESCU ■

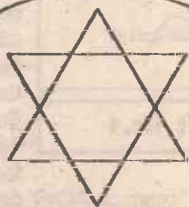
Restituirea bunurilor evreiești

Mai multe organizații evreiești internaționale, sprijinite de voci influente din Statele Unite și Israel, au ridicat problema restituirii în țările din Europa de est (foste socialiste) a unor proprietăți evreiești. E vorba de bunuri ce fuseseră deținute în comun (sinagogi, case de rugăciune, edificii funerare ș.a.) de comunități religioase sau de alte grupuri, pe de-o parte, și de bunuri ce aparținuseră persoanelor (proprietate particulară), pe de altă parte. Anul acesta, un grup de congresmeni americani au adresat Departamentului de Stat o scrisoare în care atrag atenția că nerezolvarea chestiunii restituirii bunurilor evreiești de către 13 state est-europene (printre care și România) ar putea avea consecințe nefavorabile asupra relațiilor acestor țări cu SUA. Examinarea problemei a demarat în mai multe din statele vizate. Ne vom referi acum la Ungaria și Polonia.

După date provenind de la Congresul Mondial Evreiesc, înainte de cel de-al doilea război mondial populația evreiască din Ungaria se ridica la peste 800 000 de locuitori. Dintre aceștia, circa 600 000 au pierit în lagărele de concentrare, uciși de fasciștii unguri, sau în lagărele de muncă forțată din Ungaria. Proprietățile evreiești, inclusiv clădirile comunității și sinagogile, au fost confiscate de trupele de ocupație germane sau de extrema dreaptă maghiară. Comuniștii au menținut confiscarea. În prezent autoritățile de la Budapesta, în colaborare cu grupurile evreiești locale, lucrează la întocmirea unei liste cu bunurile evreiești a căror cerere de restituire este îndreptățită.

În Polonia au existat înainte de război 3 000 000 de evrei. Marea lor majoritate au fost uciși de ocupanți în timpul războiului, după ce mai întâi le-a fost confiscat averul. Veniți la putere, comuniștii au confiscat din nou cea mai mare parte a bunurilor evreilor. Parlamentul de la Varșovia examinează în prezent proiecte de legi ce prevăd transferarea către cele opt mici comunități evreiești care mai există a proprietăților pe care ele le folosesc în momentul de față (și care, deși au fost cândva evreiești, sunt acum ale statului), precum și compensarea foștilor proprietari (particulari) prin cupoane pe baza cărora ei vor putea cumpăra acțiuni în industriile privatizate. Proiectele au în vedere doar pe evreii cetățeni polonezi care trăiesc în Polonia sau care intenționează să se stabilească în Polonia.

Cum e la noi? În România - cu excepția părților ocupate de ruși și de unguri - n-a avut loc exterminarea evreilor (nu mă refer la acțiunile antievreiești izolate, care nu reprezentau politica guvernului). În mod corespunzător, nici proprietățile evreiești comune n-au fost confiscate. În ceea ce privește proprietatea particulară (a cetățenilor români de etnie evreiască), ea a urmat traseul proprietăților particulare ale tuturor cetățenilor țării, în frunte cu cei de etnie românească. Prin urmare, în România restituirea bunurilor evreiești nu este o chestiune aparte (rezultată din acțiuni îndreptate cândva special în contra evreilor), ca în alte state, ci se încadrează în regula generală, valabilă pentru toți cetățenii țării: se restituie tot ce a fost luat ilegal, prin abuz, și nu se restituie ceea ce a fost înstrăinat în mod legal - naționalizări, vânzări, donații, abandonări etc. Adică dura lex, sed lex (în idiomul strămoșilor) sau unde-i lege, nu-i tocmeală (în graiul bunicilor).

Ce aude unicornul

A treia schimbare la față a lui Snegur

Fața întâi a președintelui moldovean Mircea Snegur a fost aceea de bun activist al partidului comunistilor, lucrând cu sârg sub mâna lui Bodiul, Grosul și Petre Lucinschi. Și ar fi lucrat poate tot așa până la pensie, dacă asupra lagărului socialist nu s-ar fi abătut vântul de libertate din 1989. Snegur a prins mișcarea, a ieșit în balcon și s-a declarat promotorul renașterii basarabene: limbă, steag, imn național (toate românești), grafie latină, strânse legături cu frații de la apus de Prut. Toate acestea l-au făcut foarte popular și l-au propulsat în fotoliul prezidențial. Au votat cu el în primul rând forțele patriotice, unioniste, intelectualitatea, care au văzut în Snegur persoana capabilă să contribuie cel mai mult la înfăptuirea visului dintotdeauna al basarabenilor - reunirea cu patria-mamă. Și a fost prima schimbare la față a lui Snegur: din omul Kremlinului, apostol al idealurilor naționale basarabenești.

Dar nici Kremlinul, nici rușii din "republică" - deținători aproape a toate posturile-cheie din Basarabia - n-au stat cu mâinile în sân. După o scurtă perioadă de ezitări, ei au reluat în forță, ca pe timpul bolșevicilor, întregul arsenal al antiromânismului, unirea Moldovei cu România devenind brezua hădă cu care erau din nou speriați zi și noapte cu toții, de la sugar la octogenar. Pe preșident l-au atacat în punctul lui cel mai vulnerabil: în Moldova ești în vârful piramidei, în România ai fi un oarecare. Îndeajuns ca să-l modeleze pe Snegur sub chip de campion al antiunionismului, care, și conștient, și inconștient, a făcut vreme de peste trei ani jocul forțelor reacționare, antinaționale din Moldova. Prin poziția pe care a adoptat-o, Snegur a influențat hotărâtor rezultatele ultimelor alegeri de deputați, în urma cărora parlamentul a încăput pe mâinile agrariilor și rusofonilor. El, Snegur, a organizat în 1994 congresul antiromânesc "Casa noastră - Republica Moldova" și "sondajul sociologic", la fel de antiromânesc, privitor la viitorul țării. El a dat girul său unei constituții vădit ostile apropierei de România, cu prevederi aberante, cum este aceea referitoare la "limba moldovenească". El a înghețat relațiile oficiale cu Bucureștiul și le-a revigorat pe cele cu Moscova.

El a mers din concesie în concesie, din cedare în cedare în raporturile cu Rusia, în problema găgăuză, în cea transnistriană. Și a fost a doua schimbare la față a lui Snegur: din port-drapel al năzuințelor naționale el s-a transformat într-un adversar înrăit al apropierei de România.

De această nouă metamorfoză a lui Snegur au profitat din plin oamenii Moscovei, care s-au instalat zdravăn în șeile conducerii: Lucinschi - în fruntea parlamentului; Sangheli - în fruntea guvernului; Moșpan - în fruntea grupului parlamentar agrarian. Aceștia, susținuți pe față de Kremlin și având sprijinul celor mai reacționare forțe din Basarabia: rușii, agrariile și comuniștii au luat pe cont propriu treburile Moldovei, cu intenția clară de a-l trece pe Snegur pe linia moartă (il storseseră deja, obținuseră de la el tot ce le putea el da). Însă președintele a simțit pericolul, a simțit că-i scapă frâiele din mână, că poziția îl este amenințată. Continuând așa, la viitoarele alegeri ar fi fost eliminat. Și atunci, din motive tactice, cu bătaie electorală, pentru a modifica din nou raportul de forțe în favoarea lui, Snegur a reluat lozincile din 1989, care l-au purtat spre succes. Acum e din nou convins că limba pe care o vorbesc basarabenii este limba română, pledează pentru aplicarea uitatei Legi cu privire la limbă ș.a. "Pe mine mă doare foarte mult - spunea recent președintele moldovean - și nu mă pot împăca cu faptul că și în Parlament, și în Guvern se face sau măcar se dorește să se facă astfel ca să nu mai rămână nimic din anul 1989". Snegur a părăsit Partidul agrarian și a înființat o formație a sa - Partidul Renașterii și Concilierii, care-și va ține primul congres pe 26 august. Și așa am asistat la a treia schimbare la față a lui Snegur: din vârf de lance al confrerii antiromânești, de obediență rusească, din Basarabia - în mănutor, din nou, al lozincilor populare.

Va fi acum mai mult decât în 1989, mai mult, adică, decât o manevră electorală, se va fi maturizat oare Snegur și va fi înțeles, ca urmare a experienței câștigate, care sunt adevăratele interese naționale ale basarabenilor? Ne-am bucura să fie așa. Evident, asupra climatului politic basarabeian vom reveni.

Inelele lui Mercur

■ EX-IUGOSLAVIA: SURĂSUL KREMLINULUI. Ca să taie macaroana celor care au tot vorbit de o înțelegere secretă a Belgradului cu Zagrebul pentru împărțirea între sârbi și croați a Bosniei, Tudjman l-a decorat manu propria pe Izetbegovici, care-și umfla pieptul ca un țap logodit, semănând în acele momente cu Ștefan Cazimir al nostru. Însă cele petrecute în ultima vreme în fosta Iugoslavie sporesc incertitudinea și îngrijorarea. Lichidarea fulgerătoare a Krainei de către croați și disensiunile din tabăra sârbilor bosniaci (Karadžici susținut de parlament, dar în conflict cu generalii) au împins în planul secund conflictul bosniac propriu-zis. Atitudinea lui Miloșevici (de a nu le da ajutor sârbilor din Kraina) a fost numită de unii trădare, de alții - abilitate. Oricum, desfășurarea evenimentelor a confirmat încă o dată părținerea de către occidentali, în primul rând de către americani, a croaților și „musulmanilor”, în dauna sârbilor

(ce măsuri au fost hotărâte de forurile internaționale contra Zagrebului pentru satele sârbești incendiate în Kraina, pentru exodul celor 250.000 de etnici sârbi, pentru compromiterea șanselor de pace care se întrevădeau?). Această atitudine ar putea să-i arunce pe sârbi (și pe cei din Serbia, și pe cei din restul fostei Iugoslavii) în brațele rușilor, în care să vadă singurii lor ocrotitori. Intenționează oare Occidentul să lase de acum înainte Moscovei inițiativa în ex-Iugoslavia?

■ ANTONESCU și NATO. Istoric de prestigiu au studiat personalitatea Mareșalului Ion Antonescu, au tipărit lucrări. Alte studii sunt în curs de realizare, pe baza documentelor la care, în sfârșit, specialiștii au acces. În felul acesta (și nu în altul) se va stabili, sine ira et studio, locul Mareșalului în istorie. Dar iată că doi congresmeni americani se cred în măsură să ne spună ei nouă cum să-l catalogăm pe Ion Antonescu. Dacă nu vom face cum cer ei, nu vom fi primiți

în NATO. Ce-ar fi de spus? Că-i vară și în Statele Unite. Caldură mare!

■ DEOSEBIREA DINTRE BERARII ROMÂNI ȘI CEI BRITANICI. Cu privire la bere, dificultăți mari s-au abătut și asupra cârciumarilor români (fiindcă s-a scumpit malțul de import), și asupra celor din Anglia (fiindcă a scăzut consumul: de la 42 de milioane de butoaie în 1980, la 35 de milioane de butoaie în ultimul an - de unde serioase dificultăți financiare pentru patronii de berării). Ce-au făcut berarii? Ai noștri au rezolvat chestiunea în stil neaoș românesc, adică pe spinarea consumatorilor, ridicând urgent prețul. Berarii englezi au procedat însă cu totul altfel: au cerut și au obținut de la guvern aprobarea să țină cârciumile deschise și duminică, adică s-au organizat să iasă din dificultate pe spinarea lor proprie, muncind mai mult, dar menținând prețul berii neschimbat. Toane de englezi...

Pagină realizată de
ION D. GOIA ■

Singurul inginer din Ministerul Culturii a ajuns secretar de stat

După trei luni de negocieri, președintele și scandaluri, PRM îl impune pe Sever Meșca secretar de stat la Ministerul Culturii. Se spune că numirea a fost făcută pe șest. Primul ministru a semnat decizia pe 3 august, iar instalarea a avut loc abia pe 7 august. Sever Meșca a primit întotdeauna posturi „de sus”. Angajarea lui în 1992 ca director general în Ministerul Culturii a provocat imediat revolta presei. Întrebarea a fost: „Cine este Sever Meșca și de ce se ocupă de relațiile culturale internaționale?” Ministrul de atunci, Petre Sălcudeanu, a răspuns într-o conferință de presă că nu-l cunoaște, i-a fost pur și simplu recomandat, și el doar a semnat numirea. Și atunci, ca și acum, Sever Meșca făcea parte din conducerea PRM. Nu avea biografie, ci doar dosar bun la externe. Este inginer, de nave, dar nu și-a practicat niciodată meșeria. A intrat direct în Comerțul Exterior, a îndeplinit anonim și conștiincios funcții pe la diverse misiuni diplomatice.

Cum de-a ajuns secretar de stat?

Din motive politice. Fiind un om care buchisește zilnic „România Mare”, și-a îndeplinit exemplar sarcinile de partid. Relațiile culturale internaționale au devenit ceva așa de subtil încât aproape nimeni nu mai știe de el. S-au ratat turnee teatrale și expoziții, concerte și contacte diplomatice. Până și acordul cultural cu Rusia a fost amânat. Tactica este simplă: dosarul e ținut în sertar până este prea târziu pentru deplasare.

În luna iunie, toată lumea se aștepta ca Mitzura Arghezi să devină adjunct al lui Viorel Mărginean. Surse de la guvern precizau că decizia este deja scrisă și mai trebuie semnată de primul ministru. În timp ce Mitzura Arghezi stătea acasă și aștepta vestea cea mare, ministrul culturii spunea nu și nu. Ar fi fost de acord ca o femeie să-i fie adjunct, dar să fie tânără și frumoasă, să arate bine la protocol. Când Nicolae Văcăroiu a plecat în străinătate, și Mitzura Arghezi a plecat la mare, dar tot cu gândul la minister.

Cel mai supărat a fost Vadim,

Sever Meșca

care vrea cu orice preț un om la cultură. Alexandru Mica, fost consilier pe vremea lui Golu, a plecat în Coreea de Nord. Acum în locul lui este Amza Săceanu, fost activist de frunte al Consiliului Culturii, chemat de la pensie. Vadim a zis Mitzura, Mărginean a zis nu. Până nu a început scandalul cu SPP-ul de la Cotroceni și fratele președintelui, nu s-a atins nimeni de Ministerul Culturii.

Acum, brusc, singurul inginer din minister ajunge ministru pentru că este om de bază în PRM. Să mai zică cineva că la Ministerul Culturii nu se face politică.

REMUS ANDREI ION ■

Cursurile Universității de vară greco-catolice

În organizarea Asociației Generale a Românilor Uniți Greco-Catolici (AGRU) și a Asociației Credincioșilor Laici s-a deschis luni, 7 august, la Cluj, pentru o perioadă de o săptămână, Universitatea de vară greco-catolică. La cursuri participă circa 70 de lectori din peste 20 de localități transilvănene și sunt invitate și două profesoare de teologie din Italia, dintre care una greco-catolică de origine albaneză, din regiunea Calabria. Aflată deja la cea de-a IV-a ediție, Universitatea de vară greco-catolică va dezbate probleme legate de toleranță, statutul femeii, problema mediului ambiant și cea ecumenică. George Guțiu, episcopul Diocezei Române Unite Cluj-Gherla, a declarat în exclusivitate pentru Agenția MEDIAFAX: „Această săptămână se dorește o retrăire a vieții spirituale a credincioșilor noștri și, îndeosebi, a intelectualilor din rândul Bisericii Unite cu Roma. Retrăirea spirituală era interzisă acum cincizeci de ani, iar noi dorim să readucem prin acest gen de manifestări, încetul cu încetul, credința în sufletele oamenilor”. (MEDIAFAX)

O catastrofă ortoepică

În timp ce Ion Țugui se ocupă de castele paranormale (Castelul Hasdeu de la Câmpina, a cărui restaurare a început cu mulți ani în urmă), comunicatele Ministerului Culturii le trimite Jeana Morărescu. Aceste texte ar putea fi folosite pe post de test la examenele de gramatică. Iată un comunicat trimis prin fax pe 2 august 1995:

Între 7 - 14 august 1995 urmează a se desfășura la Costinești tradiționalul Festival închinat Tânărului Actor. Ediția actuală este prima organizată în exclusivitate de Ministerul Culturii, prin retragerea Ministerului Tineretului și Sporturilor - retragere consemnata printr-un protocol încheiat între Ministrul Tineretului și Sportului, dl. Alexandru MIRONOV și fostul Ministru al Culturii, dl. Marin

Sorescu. Sarcinile administrative și bugetare fiind suportate de un singur ministru, în mod forțat tradiția desfășurării acestui Festival în luna iulie a trebuit să suporte o amânare de o lună de zile. Vor fi prezente formațiuni din București și Cluj-Napoca și, de asemenea, foarte multe recitaluri individuale. Juriul este alcătuit din: dna Dorina LAZĂR - actriță, dl Dan VASILIU, consilier în Ministerul Culturii, dl Mircea GHIȚULESCU și dl Valentin TAȘCU (care oferă și un premiu) - critici de teatru - și dna Emilia POPESCU - actriță. Printre sponsori se află ziarul „Dimineața”.

Purtător de cuvânt al Ministerului Culturii - Jeana MORĂRESCU

Notă: Fortuit înseamnă cel mai adesea întâmplător, iar cuvântul „forțuit” încă nu a fost

inventat. „Tradiția a suportat o amânare de o lună de zile” pentru că organizarea a fost defectuoasă. Bani care se cheltuiesc în august au existat și în iulie. „Festivalul închinat Tânărului Actor” se cheamă GALA TÂNĂRULUI ACTOR și a fost timp de mai bine de 20 de ani, până în 1991, cel mai viu și aplaudat festival de teatru. Acum este o parodie întreținută de cei care vor să stea o săptămână pe gratis la mare. Cele mai importante școli de teatru au refuzat participarea, studenții cei mai buni au plecat în vacanță, iar tineri actori din teatre nu au primit invitații. Și când te gândești că Cecilia Bărbora, Dan Puric, Maia Morgenstern, George Ivașcu, Alexandru Bindea au fost printre vedetele Costineștiului! (R.A.I.)

Toate artele

Embargoul Ionesco

Românii par logodiți cu embargourile. Se întâmplă ceva în Libia, Irak, Serbia? Ei plătesc.

Primul embargou ce le-a produs suferințe l-a avut ca autor pe un moș-strămoș, regele Burebista care i-ar fi lipsit pe supușii lui de ... vin. Firesc, omul a murit asasinat.

Și iată încă un embargou: în România nu se poate reprezenta nici o piesă de Eugen Ionesco (dramaturgul francez tras din romanul Ionescu)!

Hotărârea a fost făcută public de fiica marelui scriitor, Marie-France.

Teatrele românești ce pregăteau spectacole Ionesco au fost silite să abandoneze punerea lor în scenă. Decorurile vor fi distruse iar actorii vor încerca să uite roiele învățate pe de rost.

A notificat în mod expres, în testamentul său, această aberantă măsură? Nu se face trimitere la scrisa magistrului. Deci ne aflăm în fața unui abuz (la nevoie ocrotit de justiție) ce ne ține departe de flacăra geniului ionescian, pedepsind nu căpeteniile regimului politic detestat în familia Ionesco ci eroicul public al teatrului nostru, pleiada de regizori și actori străluciți ce-l slujesc.

Cândva, demult (nu chiar așa demult), Ionesco a acceptat să i se joace piesele în România comunistă. A oferit un lung interviu televiziunii ceaușiste. A fost de acord cu tipărirea unor cărți la București.

Și acum?

Cine și de ce ne pedepsește? Familiile își conservă drepturile de autor cam 50 de ani după ce un scriitor moare, legatarii testimoniali având libertatea să decidă asupra proliferării (sau obstaculării) operei pe care o moștenesc.

Vom vedea piesele lui Ionesco la anul 2050?

E straniu că interdicția privește doar jucarea pieselor nu și editarea lor. Au apărut, după '90, mai mult de 15 volume de Ionesco. Avem dreptul să le cumpărăm și să le citim. Și să le „jucăm” tot noi, noaptea, sub lampa de veghe. În sfârșit, formula de teatru absurd, pe care totdeauna am socotit-o primitivă și inadecvată, capătă sens.

Există teatrul absurdului!

Tot straniu e că nimeni nu protestează (blând, catifelat, așa cum se cade să primești tot ce vine de la familia Ionescu), nici actorii, nici călăfarii teatrelor și nici ... spectatorii de teatru.

De Ministerul Culturii, ce să mai vorbim, nu există semne că ar încerca să medieze într-un „conflict” neobucnit, cel dintre Domnișoara Marie-France și iubitorii operei ionesciene, dar devenit de pe acum păgubitor.

Voi fi fericit dacă grațioasa Domnișoară va renunța la acest NU.

GHEORGHE TOMOZEI ■

Noi opinii despre romanul la care lucrează Val. Lavric

Am remarcat la dl Lavric o maturitate a gândirii și a expresiei. Unele cuvinte au o tentă populară (a se dumiri, mierile, tustrei), de asemenea dl Lavric folosește locuțiunile (să o ia la goană, a da iama, a băga la cap), diminutivele (trebușoară, ochișori, mutrișoară). Am observat la el chiar înclinația spre paremiologie (omul care nu-i sănătos niciodată nu-i bucuros, omul gras fuge, dar ăla slab ajunge, căci viața se învârtă când nici nu te aștepti). Toate acestea denotă o plăcere a spusului și o înțelepciune populară care-l apropie de Ion Creangă. Părintele muribund din roman dă dovadă de curaj și optimism în fața morții, ceea ce îl apropie de ciobănașul din balada Miorița, iar prin grija de a lăsa totul în ordine în urma lui - de părintele din poezia lui Arghezi De-a v-ați ascuns.

Amăreala pe care o simte tatăl aflat pe patul morții îl face să semene cu craiul din Harap Alb, nemulțumit de nevrednicia fiilor. Atitudine ce creează umor și mai împrăștie din dramatismul situației.

Proza dlui Lavric are rădăcini înfipte în folclor, de unde își trage seva, fiind ferită astfel de uscăciune.

Există însă și o rană în acest prim capitol, pe care l-ați publicat la Mașina de scris. Prea este explicat dl Lavric la începutul capitolului, prea concretizează totul:

„Un tată avea trei feciori: cel mai mare și mai gras, Nicolae, apoi Toader și Vasile. Când îi veni vremea, ca oricărui om, să-și dea obșteșcul sfârșit, îi chemă la dânsul și le spuse...”

Acest lucru mi s-a părut că șterge interesul. Era mai bine dacă lăsa pe cititor să înțeleagă singur situația, pe parcursul lecturii.

MIRON GHEORGHE
Timișoara

Mărturisesc că domnul Lavric părea mai stăpân pe derularea unei povestiri decât a unui roman. Întotdeauna am simțit greutatea strunirii acțiunii unui roman, care, la început, tinde să țâșnească și să se stingă mult mai repede, punctul culminant fiind mereu perceput, încă de la început, ca o prezență obsedantă. E unul din motivele pentru care îl admir enorm pe Roger Martin du Gard, care are o forță uluitoare de a înfrâna desfășurarea evenimentelor și totul pare calm, liniștit și plin de răbdare.

Apoi, părerea mea este că atmosfera acestor de basm nu mai este actuală, nu mai atrage publicul modern, în căutare de lucruri realiste, ce-i permit o identificare. Potopul de vorbe de duh ajunge să obosească, ca să nu spun că un țaran aflat pe patul de moarte se comportă, cred, altfel. Pe ansamblu, întregul fragment m-a dus cu gândul la o poveste din „Don Quijote”, în care un tată își sfătuise

băieții pe ce drum s-o apuce în viață. Numai că povestirea aceea se potrivea perfect secolului în care a fost scrisă, pe când fragmentul domnului Lavric îmi dă senzația unui nostalgic din mileniul trei.

Este adevărat că am simțit și eu un anumit spirit părintesc al autorului față de personajele sale, însă anumite insinuări ale scriitorului în text, și mă refer mai ales la final, îmi creează imaginea unui bunic sfătos cuibărit lângă sobă, ce-i drept șugubăț, ce și-a adunat nepoții, aici cititorii, pentru a le spune o poveste plină de tâlc.

Cât despre limbajul folosit, poate cuvintele sunt în uz în zona autorului, însă unele îmi dau impresia unei perechi de opinci rătăcite pe rafturile unui magazin general din Solca.

DAN BĂLĂNESCU
Pitești

Important pentru toți corespondenții

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricții în ceea ce privește genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteți să-mi trimiteți și versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy”, scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii Mașina de scris. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii Mașina de scris, un juriu (format din... mine, Alex Ștefănescu) îi desemnează pe autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți. Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei Flacăra, Piața Presei Libere nr.1, sector 1, 71341 București.

■ Nu mă căutați la telefon sau la redacție. Bazați-vă pe faptul că citesc atent toate scrisorile dv. în ordinea sosirii lor.

Câștigătorul concursului de la Arad: ȘTEFAN CARAMAN

După cum am mai anunțat, câștigătorul concursului literar DEBUT de la Arad (din juriul căruia au făcut parte Romulus Bucur, Vasile Dan și Alex Ștefănescu) este Ștefan Caraman din Tulcea, de profesie economist. Premiul constă în publicarea unei cărți, la sfârșitul acestui an. Cartea are titlul provizoriu Suflet de rocker. Pentru ca prietenii rubricii Mașina de scris să-și facă de

pe acum o idee despre volumul de debut al lui Ștefan Caraman, am ales din cuprinsul lui o schiță, Natură moartă fără happy end, pe care o reproduc mai jos. Este de admirat, la Ștefan Caraman, stilul direct și nervos, cu ajutorul căruia creează repede o dramă și contracarează ceea ce tinde să devină melodramă.

Natură moartă fără happy end

Ea doarme acum. Mă ține strâns în brațe și, din când în când, strânge și mai tare, sunt tot acolo, poate umbla aiurea, corpul îi este bine ancorat, și-l poate recupera oricând până dimineată. O privesc cu grijă, chiar și asta o poate trezi. De unde atâta grijă? Va trebui să-i spun odată. Când? Și cum? „Păpușa, eu am să mor; nu, nu mă protest, am să mor. Mai am de trăit câteva luni, ce zici?” Sau să fug, să mă ascund, așa cum fac câinii. Să-mi trăiesc moartea singur, lejer. Dar cum să fug când ea mă ține strâns în brațe în fiecare noapte? Țărnuț ei din vis. Malurile nu se deplasează: ele doar se surpă. Cad cu zgomot, fac ceva valuri și totul revine la normal. La un normal. Își va găsi un alt țărnuț, poate va pluti în derivă... Treaba ei, nu?

N-am să-i spun nimic. Va afla singură atunci când,

epuizată, va asista la spectacolul descompunerii mele fizice; mâna mea dreaptă între mâinile ei, priviri pline de reproș (de ce să i se întâmple tocmai ei?, de ce să o las singură?, cu ce drept?); mă va blestema așa, mână în mână, iar sărutul ei, ultimul, va fi unul de ușurare, lacrimile-i vor curge din milă pentru viitorul nesigur și nu pentru mine; va plânge și va urî statuia de carne vineție dintre scânduri pentru vina de a fi mințit-o, viața dedicată ei, protecția, fericirea conjugală.

Ea doarme. Îi simt coapsele calde lipite de coapsele mele. Cândva aceste coapse au fost dorite. Acum sunt doar necesare. Se deschid la simpla comandă și se închid după utilizare - ritual reluat o dată și încă o dată, rar, tot mai rar, chintesența noțiunii de cuplu. Coapsele. De fapt acum ar trebui să plâng. E primul moment al zilei când pot adormea pe

îndelete vestea morții mele. Am aflat-o astăzi, la prânz, în urma unui examen de rutină - cancer. Oare câți au răs proteste? așa ca mine. Cum poți să crezi așa ceva dintr-o dată. „Domnule, cu regret, aveți cancer. Vă dau 6 luni, cu tratament și regim sever.” „Doctore, ești nebun (te rog să-mi permiți să-ți spun așa). Regim? pentru ce? pentru moarte?” „Aveți familie?”

Am acceptat calmant. Iată un mod simplu de a te droga cu acordul medicului - cancerul. Eu hrănesc medicii, dependenții hrănesc traficanții și polițiștii. Nici o deosebire, mai mult una. Dependenții se pot vindeca.

Da, am familie, dar lui nu i-am spus. La ce bun? Morții n-au familie. Și nici lacrimi. Ar fi culmea; să vărs lacrimi pe propriul hoit; să-mi jelesc moartea; să-mi regret dispariția. Asta da tupeu! Și totuși... există, cred, un instinct al plânsului, ceva dincolo de ironia

rațiunii, altfel nu-mi explic aceste lacrimi care cad în păr. Se va trezi și va plânge cu mine. La fel ca atunci când credeam că între noi se terminase totul.

Era noapte. Mă ținea în brațe - exact ca acum - și, sunt convins, visa ceva frumos. Zâmbetul ingenuu, brațele înconjurându-mi trupul, codițele, o mulțime de codițe în jurul ațeiui zâmbet și eu, treaz, chinat de gândul unei separări ce credeam că mi-o doresc. N-a trebuit decât să o privesc și-am izbucnit în plâns. Niciodată n-am plâns ca atunci; expectoram un demon. Ea s-a trezit și-a început să plângă cu mine. Nu știa de ce, dar plângeam eu și era grav. Mai târziu am ejaculat. Am rămas împreună.

Întorc capul cu grijă, plâng direct pe dușumele. N-a simțit nimic - doarme. Doamnă ce rău îmi pare! Nu sufăr, îmi pare rău. Parcă aș fi pierdut la loterie. Viața ca o loterie. Joc la ea o mulțime de bani, aștept înfrigurat rezultatul (mă mulțumesc și cu puțin), vreau doar să câștig, nu contează

cât. La tragere constat că-mi mai trebuiau câteva numere. Și pierd.

Cancer. Mi-e groază. O să mă doară? Urlete, gemete, grimase, vomă, sânge.

Zâmbește, draga mea. Acolo unde ești acum e frumos, o știu, poate alergi pe un câmp de pădărie, poate ne sărutăm... Mi-e milă; mi-e așa o milă de tine, de mine, de toți. Poate că doar de asta plâng, de milă.

Ți-aș spune, „să nu rămâi singură, mărită-te!”, „cum să mă mărit? tu ești marea mea iubire”; „atunci mori cu mine”; „mai bine mor cu tine decât să mă mărit”; „proasto!”

Am să-i spun. Acum.

- Maria, trezește-te! vreau să-ți spun ceva.

- Ce vrei, lasă-mă să dorm.

- Maria, eu am să mor; am cancer.

- Du-te dracului! acum te-a găsit. Se întoarce pe partea cealaltă. Mai devreme sau mai târziu va conștientiza. Eu mai am timp ca să mă duc dracului.

Un poet, o poezie

Taina

moarte n-am știut nimic
despre tine despre noi
moarte mai rămâi un pic
dincolo de orice ploi

moarte cât ești de frumoasă
tu mă treci în veșnicie
știu că ești aleasă
să rămâi tot vie

moarte dulce mătăsoasă
rătăcești prin lume
cum s-ajung la tine-n casă
nimeni să nu știe.

SEVER NEGRESCU
Ieșenița, Mehedinți

Surâsul

Nesăbuit mi te căutam și-n somn
Erai departe - îmi erai aproape
Alunecam în irisul enorm
Al nopților migrând sub pleoape
E moartea viață - încep să înțeleg
Mâna mea dreaptă se închide-n

Și-s toată-aici
Surâsul mi-e întreg -

De moartea mea nimic nu mă
desparte
FELICIA MOȘNEANG
Someș Odorhei, Sălaj

În Delta

În Delta fluviului meu de sânge,
cea mai mare din sud-estul
inimii mele,

cresc nuferi galbeni,
lebede albastre și
pești zburători peste
nenumăratele playii de metafore.

În cea mai frumoasă Delta din
lume
apele fierb în adâncuri,
dar la suprafață sunt limpezi
ca o electrocardiogramă de nou
născut.

În cea mai frumoasă Delta
a sufletului meu,
fiecare soare ce răsare
e o minge pe care Dumnezeu
mi-o ridică la fileu.

MIHAI MERTICARU
Piatra Neamț

pe 17 noiembrie anul acesta
fratele meu s-a aruncat în fântână

și-a spus că și așa fântâna noas-
tră
e fără fund deci va ieși pe partea
cealaltă
a pământului să n-ai nici o grijă
- mi-a mai spus - mi-am luat
două pungi
cu aer o lumânare bricheta cu
benzină
un borcan de compot și o carte
fără poze

au trecut câțiva ani până să primim
întâia scrisoare era bine
încă nu a dat de capăt dăr-
mai are o pungă plină ochi cu
aer
un capăt de lumânare și a termi-
nat

de citit cartea

m-a rugat să trimitem pe
oareșcine
să-i ducă ceva chibrituri
de-ale gurii și o carte
dacă se poate cu coperti tari

și cam la 500 de pagini
groase

de când fratele meu s-a aruncat
în fântână
am tuns de 15 ori coama cailor
deci au trecut 15 ani
în răstimpul acesta tata a vândut
aproape tot pământul
deoarece fratele meu cerea tot
mai multe cărți
și ne-a poruncit să-i vindem
partea (livada
cu vișini jumătate din casă și cea-
sul de aur)

și așa - vorba lui - acum nu s-ar
întoarce
nici pentru a fi împărat și de trăit
trăiește doar
întâi s-a hrănit cu cerneala de pe
cărți

apoi cu hârtia iar acum
se hrănește cu dorul lor
le așteaptă m-a rugat să dau de
veste
că el a terminat tot și așteaptă
la nesfârșit dacă se poate ceva
nou ultimul răcnet
și chiar mi-a spus că dacă mai
vreau

să fiu frate cu el să mă gândesc
foarte serios
la scris și nu cumva să nu-i trimit
o plachetă
o teză de doctorat
și o poveste de amor

ȘTEFAN MARINCA
Baia Mare

Agapă

Ascultați-mă, prieteni, e ora
amintirii!
Și vinu-acesta roșu-i balsam pen-
tru dureri
În mine nu există nici astăzi și
nici mâine!
Vă voi vorbi, prieteni, de prăfuitul
ieri.

Paharul îl strâng în palmă: atât
mi-a mai rămas...
E sceptrul siguranței de-a crede
că mai sânt
Vă voi vorbi, prieteni, dacă-mi veți
da răgaz,
De tinereți aprinse, ce s-au trecut
ca-n vânt.

ierțați-mă, prieteni, am tresărit
deodată!
Țigara-mi arde buza uscată și
crăpată,
Și inima-mi se zbate de-un
simțământ ciudat

De parc-ar vrea să uite bătaia-i
de altădată.

...Erau, prieteni, zile mirifice și vii
Vorbeam despre iubire neștiindu-i
suferința
Când ne plăcea să credem că nu
suntem copii -
Dar vânt de primăvară ne
străbătea ființa.

De ce zâmbiți, prieteni?! E ora
amintirii!
Sau poate vi-se pare c-am devenit
bizar?
Ah... Mi-ați zărit un abur în negu-
ra privirii...
Amici, nu mă-nțelegeți, cuvântu-i
în zadar.

Voi nu vedeți, prieteni, că plâng
ca-ntr-un blestem
- Pe inimă trecutul îl port ca
pe-un stigmat -
Voi nu simțiți, prieteni, că și de
voi mă tem,
Și cât de mult mă doare trecutul
meu uitat?
BORIS IOACHIM
Botoșani

Scrisoarea

Într-o zi poștașul mi-a adus
retezată din umăr
mâna prietenului meu
neștiutor de carte

de bucurie
m-am cutremurat

ANDREI NEGRU
Timișoara

Eu, poemul!

Sunt stăpân pe mine, sunt exu-
berant;
nu mă mai simt ridicol și inutil ca
în trecut,
ca atunci când ieșeam spre lume
împușcând păsările tăcerii;
și nu mi se mai pare chinuit în
jurul meu timpul,
ce cu noroc acum se prenumără
în secunde,
Și nici valurile de gânduri
negândite nu mă mai sperie,
alteori fiindu-mi teamă de vorbele
mele și chiar de mine.

Îmi chem din sânge strămoșii bar-
bari,
la rândul meu să pot da sânge,
Și viu din viul meu să aduc,
cu exuberanță și stăpânire de
sine.

Sunt năvalnic, nu mă pot ține în
frâie
Și vin din carne vie ca să dau
înfățișare gândurilor și miros culo-
rilor,

- Și mult, de tot mult sângele
meu -
Numesc ceea ce nu se poate
spune decât făptuind;
iubesc ceea ce nu se poate face
decât trudind;
nu am timp de întors, n-am opre-
liști,
iar nevoia de a trece mai departe
mă încearcă mereu;
de aceea te-am ales pe tine citi-
torule să mă înțelegi.
TIBERIU PALL
Bistrița

Hoți de-o noapte

Hai, iubito, să furăm pepeni
în noaptea-aceasta insomnată,
grădina-i sigur părăsită

și pepeni dulci, cu soarele în ei
sortiți să se târască umiliți de vre-
juri
abia așteaptă să-i săltăm în brațe
și să ne mângălim hazliu, pân' la
urechi
cu miezul lor de noapte sângerie.

Semințele lor negre, mai apoi,
să le sădim în noi!

IZABELA POPA
Târgoviște

MASINA DE SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

În câteva orașe din țară

Radio România Actualități este net dominat de Radio Contact

Radio Contact a început să emită pe 25 februarie 1990. Redacția este formată din 25 de oameni, împărțiți în cinci compartimente: animație, știri-reportaje, reclame, redactarea textelor și coordonarea rețelei. Un foarte recent sondaj Mediameetric arată că Radio Contact are, la București, cea mai mare audiență, după Radio România Actualități. Cristi Vicianu, care se ocupă cu dezvoltarea rețelei "Contact" în provincie, ne spune că Radio România Actualități a fost cu mult depășit de posturile locale "Contact", în Cluj și Constanța. "Contact" emite la această oră în șase orașe: București, Constanța, Iași, Sibiu, Baia Mare și Cluj. În curând va mai fi și Târgu Mureș, iar în viitor Brașov, Timișoara, Arad, Drobeta Turnu-Severin și Craiova. "Contact" din România este "fratele mai mic" al "Contactului"-ului din Belgia, care există de 15 ani și care are o rețea de 52 de stații în toate colțurile Belgiei.

Cristi Vicianu

Radio Contact în fața cititorilor noștri

Între oamenii de radio este mult orgoliu

Dar Radio "Contact" și Radio "Total" sunt înfrățite prin căsătorie

Maria Zărnescu - Popescu

Doina Ene

"Reușesc să mai am o viață personală, dar mai puțină decât înainte. Nu e un reproș, e o constatare. Reușesc să-mi onorez foarte greu prietenii. Însă pe primul loc e radioul, pentru că așa e când ți-ai ales o meserie care te pasionează!"

Doina Ene lucrează la Radio Contact din 1990 și crede că "radioul se chinuie mai mult să fie aproape de om, noi având mijloace mai puține decât televiziunea. Dar cred că în România, din păcate, televiziunea beneficiază de o proporție mai mare din populație. Și asta din cauza stress-ului oamenilor, pentru că e mai ușor să privești o imagine, fără să te implice foarte mult, pe când la radio trebuie să te concentrezi mai mult".

Cu tot orgoliul oamenilor de radio și cu toată concurența dintre posturile independente, există totuși un fapt pe care aceiași oameni de radio îl privesc cu admirație: căsătoria dintre Maria Zărnescu - Popescu, redactor la Radio "Contact", și Bogdan Popescu, zis Șarpele roșu, redactor la Radio "Total". Maria Zărnescu - Popescu ne explică în detaliu: "Între Radio Contact și Radio Total se transmit fax-uri de genul "cumpără tu azi pâine și suc". În zile mai triste se face

lista de cumpărături mai lungă. Dar de pâine și suc e tot ce are nevoie o familie care lucrează în radio, când cei doi soți se întâlnesc, în cel mai bun caz, seara. Văzându-ne atât de rar, e imposibil să ne plictisim unul de altul!" Maria și Bogdan sunt amândoi absolvenți ai facultății de chimie, dar nu s-au cunoscut în facultate, ci mai târziu, când au început să lucreze în mass-media. "Totdeauna mi-am ascultat părinții, fiind singurul lor copil. Dar numai de două ori nu i-am ascultat: când m-am măritat și când m-am decis să lucrez în radio. Și nu regret deloc că am făcut așa!"

O femeie de radio știe să bată și cuie: "Mă pricep la cuie, rafturi și șuruburi. Nu mă pricep la reparat chiuvete, iar chiuveta de acasă e și acum stricată." Evident, acesta nu este un reproș indirect pentru soț, pentru că doi oameni de radio se înțeleg reciproc de ce nu au destul timp pentru viața de familie.

DAN GHEORGHE ■

Radio Contact

■ Tumeul Nobody Else al celor de la TAKE THAT a început sâmbătă, 5 august. Noul show este cel mai scump și extravagant pe care l-au făcut băieții de când și-au început cariera muzicală.

Este totodată prima serie de concerte fără ROBBIE, deci un pas important pentru cei patru actuali membri. Interesant de văzut cum Gary, Mark, Jason și Howard se descurcă cu efectivul redus.

■ Ambiția și puterea de muncă sunt două trăsături definitorii pentru MADONNA. În afara faptului că își pregătește rolul din filmul "Evita", se concentrează și asupra noului ei album ce va fi lansat la toamnă. El va conține două noi piese și baladele sale hit-singles. De asemenea va conține un cover version la compoziția lui Marvin Gaye "I Want You", o colaborare cu grupul dance britanic MASSIVE ATTACK.

Episodul 4

UCIGAȘUL SINGURATIC

Rezumatul episodului precedent: Sergiu Stănescu a visat, îngrozit, că n-a terminat cinci-nalul în patru ani și jumătate.

Arhitectul sări din pat și-ncepu să se-mbrace ca la Monte Carlo (mă refer la viteză, nu la eleganță). Trebuia să-l scoată pe Fluffy ca să... în fine, știți dv. ce fac câinii dimineața... înainte de-a apărea Ucigașul Singuratic. Misteriosul personaj, mai celebru decât lunetiștii din Sarajevo, secera viețile patrupelelor din cartier de o bună bucată de vreme. Individul era mai greu de prins decât teroriștii din Decembrie, deși - spre deosebire de aceștia - el chiar exista și deși era vânat din două părți. Pe de o parte, îl căutau asociațiile chinologice, care ar fi vrut să-i vorbească în particular, fără martori, iar pe de altă parte umblau după el o groază de cetățeni care doreau să-l convingă că-și risipește în mod stupid muniția și să-i propună diverse ținte alternative.

Din fericire, nici în acea dimineață Fluffy n-avea să intre în colimatorul asasinului, așa încât

plimbarea se desfășură în mod normal: scurte sprinturi după cățele vagaboande, câteva tentative de câțărare în copaci pe urma pisicilor, o serie de târșuri pe sub mașini și străbaterea în răspar a tuturor tufișurilor din cartier. Dacă precizăm că, în toate aceste acțiuni, la capătul celălalt al lesei se afla cetățeanul Stănescu, veți înțelege că se-ținea într-o excelentă formă sportivă.

O formă atât de bună încât își permitea să și privească în jur la poetica imagine a orașului care se trezea încet-încet: gunoierii răsturnând pubelele cu dexteritate (uneori nimereau chiar în cuva mașinii), pâlcări de bătrânei așteptând laptele (sau pe americani?) încă de pe vremea fostei dictaturi, tinere întreprinzătoare întorcându-se ostenite de la muncă, cetățeni și cetățene târându-se spre stațiile RATB cu entuziasmul mamiferelor care se îndreaptă spre abator - o lume în plin avânt, pe care numai privind-o fugăr și sesizai imediat că s-a oprit declinul economiei, dacă nu cumva economia cu totul.

FLUFFY

și restul lumii

Întors acasă, arhitectul îi spuse lui Ionel, fiu-său, care tocmai își selecta lanțurile pentru acea zi (era metalist):

- Cred că am scăpat de nenorocitul ăla.

Ionel căscă ochii cât dobânziile bancare și, probabil înțelegând cu totul altceva, băgui:

- Și-acum ce-o să fie, alegeri anticipate?

(va urma)

ZIZI ■

Cupele europene la fotbal

Reprezentantele noastre în căutarea golului

Cum altfel decât debut cu stângul pot fi caracterizate rezultatele înregistrate în preliminariile Cupei UEFA de Universitatea Craiova și mai ales de Dinamo București? Evoluând pe teren propriu, acestea nu au reușit să-și adjudece victoria, remiza albă și respectiv înfrângerea (0-1) creditând cu prima șansă de calificare în turul I pe viitoarele lor gazde în manșa secundă, Dinamo Minsk și Levski Sofia. Istoria de anul trecut pare să se repete, atunci studenții craioveni fiind eliminați - tot în preliminarii - de Dinamo Tbilisi și dinamoviștii bucureșteni de Trabzonspor.

Iată că noile achiziții (Fl.Cârstea, Curt, Olăroiu, Badea) n-au putut suplini plecarea din Bănie a unor Craioveanu, Stângă, Săndoi sau Radu Niculescu, după cum nici în Șos.Ștefan cel Mare aducerea lui Dănuț Lupu, menținerea lui Mateuț, împrumutul lui Mironaș sau transferurile lui Zotincă și Dănciulescu n-au însemnat revirimentul așteptat, în condițiile în care Mihali și V.Moldovan au plecat spre alte zări,

Dinamo - Levski 0 - 1

Prunea, Moga și Tararache nu au fost apti de joc, iar Grozavu a avut de ispășit suspendarea pe o etapă.

În schimb, Steaua ne-a oferit, în preambulul Ligii Campionilor, o evoluție mai aproape de posibilitățile reale, împotriva lui Casino Salzburg. La rândul său cu lotul subțiat prin plecările în campionate din alte țări ale lui Panduru, Ilie Stan și Stângăci, cu Pârnu suspendat o etapă, dar revigorat cu două piese grele - portarul Stelea și "vârful" Vlădoiu - echipa noastră

campioană va aborda returul cu perspectiva calificării. Salvată în două rânduri și de barele porții lui Stelea - care s-au opus ca mingea șutată de Pfeifenberger în min. 9 și 49 să însemne tot atâtea goluri - Steaua a încheiat partida nedecis, deși Panait, Lăcătuș sau Roșu au fost aproape de finalizare.

Una peste alta, putem spune totuși că fotbalul este fotbal și mai există jocul retur și, vorba antrenorului dinamovist Remus Vlad, "nu ne vom duce la Sofia numai în plimbare". Din păcate, întâlnirea din Cupa Cupelor dintre echipa galeză de liga a treia (engleză) Wrexham și Petrolul Ploiești s-a disputat după închiderea ediției. Să sperăm că măcar ultima noastră reprezentantă a trăit bucuria golului după care au alergat în van celelalte trei.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Replica săptămânii

Pentru prima dată, „replica săptămânii” nu a apărut în nici o

publicație, n-a fost rostită la nici un post de radio sau

de televiziune, ci cuvintele respective au fost auzite la ultima ședință a Ligii cluburilor profesionale. Cel care a emis fraza de mai jos este fostul președinte al ex-Victoria, în prezent de profesie apropiat, Dumitru Dragomir. Zicea Mitică, în legătură cu ruperea contractului pentru drepturile de publicitate și de televiziune pentru firma ISM a fraților Becali: „Domnilor, mai gândiți-vă, nu e bine să ne punem rău cu machedonii, eu nu fac afaceri cu ei, dar am auzit că sunt duri în treburile de-astea!”

Asta ca să vă faceți o idee în legătură cu criteriile după care se lucrează în business la noi...

Cine zice ala e!

Năpăstuiți taman în stațiunea Venus, că tot e sezon pe Litoral, între o plajă, o băiță, un crap la proțap, și un spirit „de vară”, fluierașii și stegarii frunțași ai fotbalului nostru au mai stat și la taclale. Pardon, au făcut seminarii. Pe teme date, cum altfel. Una dintre aceste teme a fost „Arbitrii și mass-media”. La discuții, Ion Crăciunescu s-a trezit vorbind în felul următor: „Nu cunosc faptul dacă la nivelul Comisiei Centrale se știe, dar există în lotul național centrali, care, efectiv, fac chetă de la tușieri

informațiile noastre, nici nu-ți mai păsa de reacția gazetarilor, corupți sau nu, că de vreme ce ți-ai tras ditamai magazin „Samsung” în Râmnicu Vâlcea, de nu-ți mai pasă de o „pălmită” acolo la jurnal, poți, liniștit dinspre partea bătrâneților, să te dai pe față cu sponsorii.

Insomnia salvează Bulgaria

Știți care a fost motivul principal pentru care Levski Sofia a bătut-o pe Dinamo București în Cupa UEFA chiar pe pământul strămoșesc? Vă spunem noi, după ce ne-am informat din toate

sursele. Bulgarii n-au dormit toată noaptea dinaintea meciului. Ne-o spune un confrate mai jun, în „Ziua”, chiar din titlu: „Lupu și Mateuț - un tandem care dă insomnii bulgarilor”. Prima dată am crezut că e vorba de o greșeală de tinerețe, autorul, Mădălin Parasulescu, fiind mai nou printre condeieri, a vrut și el să dea cu o bombă, fie și de carton presat. Apoi, după ce am văzut cum a jucat Dinamo, ne-am convins: bulgarii, nedormiți, au bătut doar cu 1-0. Ce-o fi la Sofia, după un diazepam, se sparie gândul!

De sub Podul Grant (44)

Misiune îndeplinită (*)

(...) „Ideea mi-a inoculat-o un fan trecut prin grele încercări. Domnușe, mi-a zis, pot fi cu toții mulțumiți, misiunea a fost îndeplinită în Giulești !

Sigur, nu era o noutate. Am bănuț și eu că e ceva putred în iubirea sufocantă pe care unii au declarat-o fără să clipească din ochi. Implantarea unui spirit, care-și are obârșia în dosarele secrete și debarcări în umbră, vopsirea gardului și a leopardului, triumfalismul și mercenarii sunt teme care m-au preocupat. Să nu mai vorbim de invazia unor vipuri, apărute aici să-și întrețină publicitatea, subrezită de legi anacronice și decrete nepopulare, și nu pentru a investi într-o echipă, fanionul demnității de ieri. Unde-s toți aceia care suprapopulau tribuna oficială de sub Pod? Au fugit ca potârnicile (comparația cu corabia și rozătoarele ei nu-mi mai place!), lăsându-ne a înțelege că națiunea are nevoie de ei, în aceste momente atât de încordate, în altă parte. Nimeni nu-i vinovat de improvizațiile din Giulești, toți au dorit binele Rapidului, eventual

numai niște bocitoare, strecurate printre ziariști, au compromis armonia atât de fertilă lângă șinele de fier. Rușine lor!

Cred că nu mai e timpul lamentațiilor. S-au prăbușit imperii, s-au năruit dinastii, viața lumii și-a urmat cursul firesc. Chiar dacă au fost unii cu misiuni speciale în Giulești, să-i iertăm, fiindcă s-au trădat deja, deși pândesc clipa să concesioneze stadionul pe douăzeci și cinci de ani, sau să facă din bazele cefeștilor acizi pentru firmele lor suspecte. Dacă ești rapidist cu adevărat, nu trebuie să pui condiții, ci să accepți până și eșecurile. Dar, se pare, refăcându-se iarăși vechile structuri, am fost plasați din nou pe o listă neagră. Ne ajută și prietenii, ne recomandă și culoarea locală. Mai mult ca oricând, Novăceștii noștri trebuie să lupte pentru independență, fiindcă Rapidul nu poate fi al unor grupuri de interese, ci exprimarea celor mulți și nevoiași, un spațiu în care fiecare fan trebuie să se simtă la el acasă, și nu dependent de manevre străine.”

(*) Marius Tupan: Misiune îndeplinită, în „Gazeta sporturilor”, 3 august 1995

Edwards a spart ghinionul!

Fără discuție, cel mai impresionant sportiv la recentele Campionate Mondiale de atletism de la Göteborg a fost britanicul Jonathan Edwards, recordmanul mondial al probei de triplu salt, și încă în două rânduri; prima dată a sărit 18,16 m, a doua oară 18,29 m, în vreme ce precedentă performanță supremă (omologată, vom vedea de ce) era de 17,98 m, aparținându-i tot lui. Astfel, atletul britanic a spart ghinionul în acest sezon, intrând, în sfârșit, pe prestigioasa listă a recordmanilor. De ce, ghinion? Simplu, în acest sezon de excepție a avut de mai multe ori performanțe superioare recordului: 18,08 m la Sheffield, 18,39

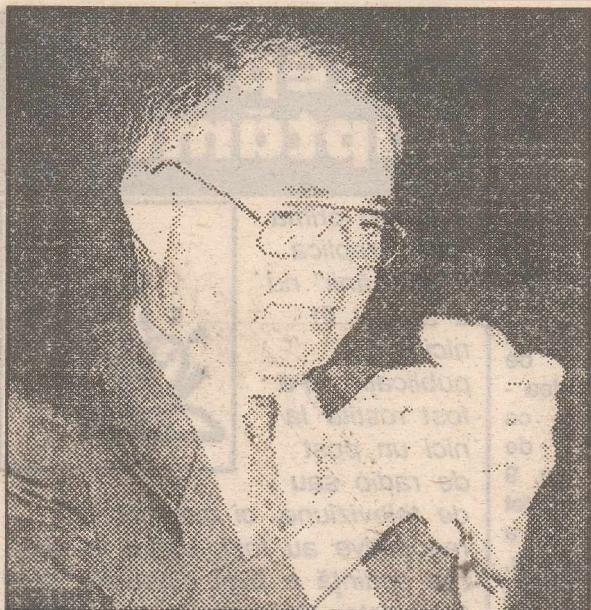
m și 18,43 m, rezultate senzaționale înregistrate în Franța, la Villeneuve-d'Ascq, toate însă neomologabile datorită faptului că vântul a bătut cu mai mult de 2 m pe secundă.

Data viitoare vom scrie despre alte cazuri asemănătoare celui al lui Edwards, când vântul a jucat feste atleților, precum și despre cercetările în acest sens. Deocamdată vom spune că regula a fost introdusă de către Federația Internațională de Atletism în 1936, până atunci totul rămânând la latitudinea arbitrilor. Se ține seama de tăria vântului în probele de 100 m,

200 m, 110 metri garduri, 100 m garduri, lungime și triplu salt. Interesant este că, în același an în care s-a luat măsura amintită mai sus, a fost omologat un record mondial, cel al lui Jesse Owens la JO de la Berlin (10"2/10 la 100 m). Aceasta pentru că decizia IAAF intra în vigoare abia din 1937...

TEODORA OPREA ■

În urmă cu circa două luni (nr. 24 din 14-20 iunie a.c.), prezentăm cazul unui ofițer S.R.I. ale cărui viață și carieră fuseseră sacrificate tocmai de către cei chemați să vegheze la protecția lui. Pornind de la un fragment din raportul S.R.I. pe anul 1994, ce evidențiază modul „glorios” de comportare a instituției într-o situație de criză, ofițerul mărturisește ce s-a întâmplat, de fapt, la fața locului. În esență, dintr-o tentativă de racolare petrecută pe teritoriul unei țări străine și raportată imediat de către ofițerul-victimă, se reușește însăilirea unei... convingătoare povești din care rezultă că, dimpotrivă, întreaga „operă” de evitare a racolării este meritul S.R.I. Ei și, veți spune, s-au mai văzut cazuri! Da, dar și de data aceasta „merituoșii” sunt, nu-i așa, premiați cu importante avansări. Iar ofițerul-victimă a tentativei de racolare a fost, treptat-treptat, trecut pe linie moartă și, în final, pensionat pe caz de boală. Și ca și cum toate acestea nu ar fi fost suficiente, s-a procedat și la crearea unei stări generalizate de suspiciune în jurul celui nevinovat, stare de natură să-l ruineze psihic.

Povestiri din SRI

Domnule Măgureanu, ce părere aveți?

„L” nu poate păstra nici un secret

Promisesem, atunci, să revenim cu amănunte interesante despre eroii comediei sereiste. Le avem, acum, la îndemână, sub forma unor documente... picante.

„Eroul” principal, negativ, a fost, așa cum ne-a mărturisit respectivul ofițer, chiar colegul lui însărcinat cu... protecția. Ne amintim că acesta din urmă fusese primul care aflase despre tentativa de racolare și primise...spovedania cu mult entuziasm. Deosebit de experimentat în ale vieții probleme, omul a intuit ce carte mare are în mână, mai ales că „spoveditul” se dăduse cu totul în mâna lui. Deci, începând să clocească planuri de viitor, el recomandă discreție perfectă și promite multe, adormind vigilența implicatului. Promite, în primul rând, să raporteze totul ierarhic și, mai ales, să asigure protecția atât de necesară în astfel de situații. Ce a făcut? Nimic din ce a promis... El însuși, a fost atât de... discret, încât cazul a ajuns, destul de repede, în gura târgului, iar protecția asigurată a fost atât de...discretă, încât nu a observat-o nimeni.

„Cazul” racolării îi modifică destinul

Ce am mai aflat noi despre „băiatul” cel rău? Că, în anul 1992, ar fi avut de gând să

O afacere dubioasă cu „racolare” și „protecție”

renunțe la activitatea din cadrul S.R.I. și să se recrienteze către avocatură. Drumul spre barou i-a fost „blocat” chiar de acest... „caz”, devenit, peste noapte, o importantă trambulină de lansare. Acum, nu-i așa, fostul insignifiant ofițer cu „protecția” are o funcție frumușică pe piața locală se-reist. Și mai are chiar o „micuță” firmă de import-export, cu filiale prin zona în care „bate” influența sa. Bine, veți spune, el ocupă acolo doar un post de consultant juridic... Mai mult ca sigur, dle Măgureanu, privatizarea ofițerilor superiori S.R.I. este foarte necesară, de aceea e...încurajată, nu-i așa? Mai ales dacă prin firmă trec...foști prieteni din

tinerețe (suedeze?!?).

Ce mai știm? Promovatul suferă de claustrofobie. Dle Măgureanu, la „admiterea” în S.R.I. nu se face vizită medicală?

Dar cum se comportă omul de afaceri din S.R.I.? Pentru că a... rezolvat un caz, mă rog, o chestiune avocătească cu un proces al fratelui său, D, a primit comision un...OLTCIT. Se pare că absolut toate afacerile grase se derulează prin firmele fratelui său, într-un oraș din Dobrogea. Dar nici el nu pierde vremea fără rost, ci se „învârtește” de niște călătorii de afaceri în Germania (mai 1993) și Elveția (septembrie 1993). Respectivul mai are și alte inițiative. De exemplu, propune un bisnis, unei prietene, care să reprezinte fațada, dânsul urmând să rămână eminența cenușie din umbră. Ba, chiar, pentru a-și atinge niște scopuri, este capabil să ofere „atenții” de... un milion de dolari.

Alteori, profitând de poziția ocupată, folosește personalul instituției în scopul urmăririi unei persoane „vinovate” doar ca să existe și că nu vor cu nici un chip să renunțe la un anumit statut.

Mai știm noi și altele, dar le păstrăm pentru mai târziu.

În loc de concluzie

Doamne, ce nebunatic poate fi acest domn L! Ce părere aveți, dle Măgureanu, despre comportamentul subordonaților dv.? Considerați că este normal ca într-o asemenea importantă instituție să se strecoare oameni care pun propria lor carieră și devenire materială mai presus de orice? Este firesc, oare, ca cei mai mari dușmani ai ofițerilor S.R.I. să fie propriii colegi? Atunci în cine să mai ai încredere?

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

P.S. De ce, dle prof. Măgureanu, permiteți să se desfășoare uriașe forțe spre filarea ziariștilor „năbădăioși”? Să știți că ne-am prins de schemă și așteptăm, cu sufletul la gură, ca, mâine-poimâine, să ni se... însceneze ceva.

Ultima oră:

Le-a stat ceasul !